

Trường Hà

Contents

Trường Hà	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	34
8. Chương 8	38
9. Chương 9	43

Trường Hà

Giới thiệu

Thể loại: Gương vỡ lại lành, điền văn trước khi ngủ, song hướng luyến ái, thâm tình trung khuyến c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-ha>

1. Chương 1

Edit: Dun, đã beta

1

Thời gian sẽ không vì ai mà ngừng trôi.

Sầm Lý mất hai mươi năm mới hiểu được đạo lý này.

Cậu húp nước mì vừa nấu ban nãy, mặt không biểu tình gấp từng sợi mì.

Di động đột ngột vang lên, cậu húp xong ngụm cuối cùng, mới chậm rì rì đi đến.

Là điện thoại bệnh viện gọi tới, báo cậu được nhận làm bác sĩ chính thức. Đồng nghiệp đầu bên kia cười nói, chúc mừng cậu nha, bác sĩ Sầm.

Cậu lên tiếng, lễ phép nói cảm ơn.

Căn nhà lại trở lại trạng thái yên tĩnh như trước. Sầm Lý dọn bát đĩa, đi đến trước di ảnh bà nội, phủ đi lớp bụi trên mặt bàn. Đồng hồ lúc này vang lên.

Sầm Lý lặng người đếm, vang sáu tiếng.

Sáu giờ rồi, cậu nghĩ thầm.

Ánh hoàng hôn ảm đạm rơi xuống mặt bàn phủ bụi, vẫn lẳng lặng chờ đợi ở nơi đây, toàn bộ căn phòng này, vừa già nua vừa cũ kỹ.

Chiếc đồng hồ lớn do bà nội mang từ quê lên, đúng giờ sẽ vang lên tiếng chuông gõ cứng nhắc.

Sầm Lý không thích đồng hồ, bà nội lại rất thích. Lúc chuyển nhà bà khăng khăng ôm lấy, muốn đem đến.

Chuông đồng hồ vang lên, như một khúc nhạc buồn. Cậu không dám nói với bà, chỉ thầm nghĩ, thật xúi quẩy.

Lúc bà nội qua đời, đồng hồ vang lên tám tiếng, như tiếng kêu tử vong, từng tiếng đánh vào lòng cậu, trái tim bị tiếng chuông đập thành từng mảnh nhỏ.

Bà nội nhìn cậu, con người vẫn đục, Sầm Lý không biết bà đang nhìn nơi nào, không biết bà đang nhìn ai, nhưng trong phòng chỉ có một mình cậu. Bà đưa tay, run rẩy chỉ vào chiếc đồng hồ.

Sầm Lý không hiểu, cậu hỏi: “Sao ạ?”

Bà nội không cử động, chỉ nặng nề nhìn vào không trung, không lâu sau liền ra đi.

Sầm Lý tựa bên giường, nắm lấy bàn tay khô ráp nhăn nheo, chậm rãi ngoảnh đầu nhìn chiếc đồng hồ kia — chỉ còn chiếc đồng hồ lạnh lẽo cùng cậu đối mặt.

Cậu không muốn nhớ lại, chỉ lấy khăn ướt, cẩn thận lau vài lần, khẽ nói: “Ngày mai con trở thành bác sĩ chính thức rồi.”

Trong phòng không một tiếng động, cậu lại như chờ đợi lời đáp lại, dừng một hồi, lại nói tiếp: “Sẽ tốt cả thôi, đúng không?”

Ánh tà dương biến mất, trong phòng không bật đèn, chỉ còn chiếc đồng hồ lớn cùng con lắc đung đưa qua lại.

Trước đây Sầm Lý luôn hoài nghi thời gian của mình có phải so với người khác chậm hơn hay không. Bởi vì đồng hồ của bà nội nặng nề quá.

Nặng nề gánh vác tháng năm của cậu, cậu lo lắng chiếc đồng hồ này có ngày sẽ sụp đổ.

Nhưng người đầu tiên sụp đổ là bà nội, cậu nghĩ, không biết khi nào tới lượt mình.

Nhiệt độ lạnh lẽo ngoài cửa sổ lặng lẽ len vào, Sầm Lý rùng mình, đi lại đóng cửa sổ.

Lá rụng lơ đãng trong màn đêm, Sầm Lý liếc mắt, cuối thu rồi.

Sầm Lý rất sợ lạnh, sáng sớm hôm sau, cậu mặc áo lông cao cổ, bên ngoài khoác thêm áo khoác mới dám ra khỏi nhà.

Sầm Lý làm việc ở bệnh viện hạng nhất thành phố.

Suốt khoảng thời gian học đại học cậu đều muốn bằng mọi giá phải giành học bổng, đi làm kiếm tiền chữa bệnh cho bà nội. Sầm Lý có thói quen đọc lai độc vãng, mỗi ngày làm thêm đến kiệt sức không muốn nói chuyện, vì vậy giao tiếp với người khác chỉ có lịch sự chứ không gần gũi.

Giảng viên hướng dẫn biết rõ hoàn cảnh của cậu, phá lệ khoan dung cậu, thực tập cũng do thầy giới thiệu cậu vào Nhị viện.

Sầm Lý rất biết ơn ông.

Bà nội luôn hy vọng cậu kết giao với vài người bạn, hy vọng cậu có thể buông bỏ áp lực mà bà và cuộc sống đang đè nặng Sầm Lý. Sầm Lý thậm chí cảm thấy, lúc bà ra đi còn thở dài nhẹ nhõm, vì sẽ không liên lụy đến cháu của bà nữa, để Sầm Lý có thể thoải mái hơn.

Cậu chen chúc trên tàu điện đến bệnh viện, vừa vào phòng, học đệ thực tập đi tới cười hi hi nói: “Chúc mừng anh nha, bác sĩ Sầm.”

Sầm Lý cười cười, nói: “Cám ơn.”

Vừa vặn, Lâm Phong lúc này cũng đi vào, trông thấy cậu, nhướn mi nói: “Bác sĩ Sầm của chúng ta được làm bác sĩ chính thức rồi?”

Sầm Lý gật đầu, hỏi: “Sao hôm nay anh lại đi làm?”

“Hôm qua có ca cấp cứu, anh xử lý không về nhà.” Sắc mặt Lâm Phong có chút uể oải, “Vừa hay, chủ nhiệm ở văn phòng, cậu đến nộp đơn đi.”

Sầm Lý có hơi lo lắng nhìn y: “Sắc mặt anh không tốt.”

“Không sao, thức trắng đêm ấy mà.” Lâm Phong cười cười, ngáp một cái: “Anh đi trước.”

Sầm Lý gật gù đầu, nhìn y lắc lư rời đi.

Chủ nhiệm và thầy của Sầm Lý là bạn tốt, rất chiều cố cậu. Sau khi nhận đơn ứng cử, liền cười hỏi cậu: “Các khoa khác đã nghe tin cậu lên bác sĩ chính thức rồi, đều hỏi tôi muốn người, cậu đã nghĩ muốn đi đâu chưa?”

Sầm Lý nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc, trên sườn đồi xanh mướt có bệnh nhân đang tập thể dục, ánh mặt trời chiếu lên tấm thủy tinh trong suốt, loang lổ thành nhiều đốm sáng nhỏ, thời tiết thoáng đãng.

“Tôi ở lại khoa cấp cứu.” Sầm Lý nói.

Ánh mắt chủ nhiệm mừng rỡ sáng lên, nói: “Cậu nghĩ kĩ chưa, khoa cấp cứu vừa bận vừa mệt, năm nào cũng có người xin chuyển, lão Chu nói, không được trói buộc cậu, cậu muốn đi đâu đều có thể đề cử.”

“Vâng.” Sầm Lý nhẹ giọng nói, “Khoa cấp cứu rất tốt.”

“Cậu nguyện ý ở lại đương nhiên rất tốt rồi.” Chủ nhiệm cảm thán, “Bệnh viện chúng ta tốt thì tốt, nhưng do vị trí không tiện, cũng không bận bịu bằng những bệnh viện khác.”

Sầm Lý đáp lời, không lâu sau rời đi trở về phòng làm việc.

Nhân viên từ các khoa khác thỉnh thoảng đi đi lại lại, thoạt nhìn không có vấn đề gì lớn, những thực tập sinh đi theo sau bác sĩ trực ca đến tiếp chẩn.

Khoa cấp cứu gần như là nơi bận rộn nhất bệnh viện, ngày nghỉ ít, ca trực nhiều, Sầm Lý cũng không quá

để ý.

Cậu có thể tiếp nhận bất cứ nhịp sống nào, bận rộn, nhàn rỗi, với cậu mà nói chỉ là một phần của cuộc sống, cậu thích đem cuộc sống nhồi thật đầy, mới có thể lừa mình dối người không buồn phiền cuộc sống cần cỏi này.

Sầm Lý vừa về phòng không lâu, có người gõ cửa tiến vào, Sầm Lý ngẩng đầu liếc nhìn, là hai người đàn ông, người đàn ông đứng phía sau không thấy rõ mặt. Cậu nhận hồ sơ cúi đầu xem, hỏi: “Bị làm sao?”

“Sốt cao, sốt cả đêm, nếu tôi không đến nhà anh ta, không chừng đã chết cháy trong phòng...”

Người trước mặt cứ lải nhải cần nhân, giải thích tình hình, Sầm Lý tìm nhiệt kế, nói: “Đo nhiệt độ trước đi.”

Cậu quay đầu đưa nhiệt kế tới, lại đối diện với đôi mắt người đàn ông đứng sau, động tác khựng lại.

Người đàn ông kia cũng nhìn cậu, mãi một lúc, anh thấp giọng gọi: “Sầm Lý.”

Hô hấp Sầm Lý nháy mắt ngưng trệ, cổ họng khô khan, đột nhiên nói không ra lời. Đó là Tống Hành Kha.

Tống Hành Kha sáu năm qua không thay đổi quá nhiều.

Sầm Lý chưa nói một lời nào, chỉ có trái tim ‘a’ lên một tiếng, không thể lý giải được hiện thực rồi bởi trước mắt, càng không nghĩ ngợi được gì, chỉ sững sờ nhìn đối phương.

Ánh mắt Tống Hành Kha rất trực tiếp, Sầm Lý không tìm được nhớ tới anh sáu năm trước đây — Tống Hành Kha dịu dàng, ấm áp, Tống Hành Kha cúi đầu cùng cậu nói lời yêu đương.

Giang Luật nhìn Tống Hành Kha, lại nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi trước mặt, thức thời không nói gì.

Tống Hành Kha đưa tay cầm lấy nhiệt kế trên tay Sầm Lý, nói: “Đã lâu không gặp, Tiểu Lý.”

Sầm Lý không biết nên làm sao đối mặt, liền bất chấp nói: “Đã lâu không gặp.”

Nói xong, phòng khám lại lần nữa yên lặng, bác sĩ thực tập Hứa Niệm đứng ở một bên cũng lén ngẩng đầu nhìn bầu không khí lạ lùng bên này, Sầm Lý đành nói: “Cơ thể có chỗ không thoải mái sao?”

“Thì ra em học y.” Tống Hành Kha không trả lời cậu, chỉ lẩm lũi nói.

Do sốt cao, giọng nói anh rất khàn, mỗi một chữ nói ra đều thô ráp như cát, ma sát trái tim Sầm Lý đau đớn.

Cậu cảm nhận được ánh mắt Tống Hành Kha có ý tứ khó tả, trong lòng lại không ngừng lắc đầu, một âm thanh đậm toạc trái tim cậu nói, Sầm Lý, mày si tâm vọng tưởng.

“Ừ.” Cậu chỉ có thể khô khan trả lời.

“Hai người quen biết hả?” Ánh mắt Giang Luật đảo tới đảo lui, dè dặt mở miệng hỏi.

“Chúng tôi là...”

“Bạn cao trung.” Sầm Lý đánh gãy lời Tống Hành Kha, cậu có chút sợ hãi Tống Hành Kha cũng sẽ trả lời như thế.

Những lời này từ cậu nói ra, có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút.

Tống Hành Kha yên lặng nhìn cậu, lấy ra nhiệt kế, nói: “Đúng vậy.”

Sầm Lý cúi đầu xem nhiệt kế, để lộ phần gáy trắng như sứ.

Em nhột nhột quá, Tống Hành Kha nghĩ, mạch máu mỏng manh vô cùng, khiến hàng ngàn vạn câu hỏi anh muốn chất vấn đều nghẹn lại ở cổ họng.

Mạch máu kia cứ một vòng một vòng quấn trên cổ cậu, khiến anh chỉ có thể nói vài từ khách sáo.

“Chắc là cảm cúm thôi, qua phòng bên lấy máu xét nghiệm một chút, là có thể truyền nước rồi.” Sầm Lý không hề nhìn Tống Hành Kha, gõ gõ máy tính, đưa anh đơn thuốc.

“Anh không biết xét nghiệm ở đâu.” Tống Hành Kha nói.

“Đi ra hành lang quẹo trái.”

Tống Hành Kha vẫn nhìn cậu, hỏi: “Bác sĩ Sầm có thể đưa anh đi không?”

“Em còn phải làm việc...” Sầm Lý có chút bối rối, lại tự thấy thế nào cũng như giấu đầu lòi đuôi.

Ánh mắt Tống Hành Kha như một lưỡi dao sắc bén, đem từng lớp từng lớp vỏ bọc trên người Sầm Lý lột

xuống, không thể che giấu.

“Đã có bác sĩ ở kia rồi, hiện tại không bận.” Tống Hành Kha nói, “Anh bị bệnh, anh cũng là công việc của em.”

Sầm Lý không còn cách nào từ chối, chỉ có thể nhìn anh, trầm mặc đứng lên đi ra ngoài.

Tống Hành Kha đi theo sau cậu, Giang Luật nhìn bọn họ ra ngoài, bĩu môi, ngồi không nhúc nhích, thăm dò Hứa Niệm: “Này, bác sĩ Sầm các người có người yêu chưa?”

Hứa Niệm cẩn thận nhìn hắn một cái, nói: “Không biết.”

“Cậu đừng hiểu lầm.” Giang Luật cười hì hì dí sát vào Hứa Niệm, “Chỉ tò mò thôi, nghe nói khoa cấp cứu mấy người rất bận, bác sĩ Sầm lớn lên bộ dạng đẹp như vậy, không có thời gian yêu đương cũng thiệt thòi quá.”

Hứa Niệm thở dài, phàn nàn: “Thật sự, bạn muốn chết, có khi còn không có thời gian về ngủ.”

Giang Luật cười cười, gật gật đầu.

Còn chưa đi hết hành lang, Tống Hành Kha liền kéo cổ tay Sầm Lý. Sầm Lý hơi gầy, mắt cá tay nổi lên thấy rõ, Tống Hành Kha một bàn tay là có thể nắm trọn.

Anh thấp giọng hỏi: “Em sống tốt không?”

Sầm Lý có chút kích động muốn thu tay lại, lại bị Tống Hành Kha gắt gao nắm lấy, chỉ có thể khẽ khàng nói: “Tạm tạm.”

Ánh nắng ngoài cửa sổ trải dài, chiếu lên da dẻ Sầm Lý, ánh vàng lạnh lẽo phủ trên người cậu.

Tống Hành Kha khàn giọng nói: “Sao em không hỏi anh sống thế nào?”

Sầm Lý nhắm mắt, cậu nghĩ mình sắp khóc, hung hăng cắn cắn đầu lưỡi, mới đưa chua xót cuộn cuộn quay trở về.

Vì vậy sau đó cậu cũng hỏi: “Anh sống thế nào?”

“Không tốt.” Sầm Lý thấp hơn Tống Hành Kha nửa cái đầu, người đàn ông cúi đầu nhìn cậu, “Anh sống không tốt chút nào.”

Sầm Lý giật giật ngón tay, nói: “Xin lỗi.”

“Em nợ anh một lời giải thích.” Tống Hành Kha buông cổ tay Sầm Lý ra, thanh âm khó hiểu.

Sầm Lý quay đầu nhìn ra cửa sổ, cười nói: “Không có gì để giải thích cả.”

“Bà nội em... Thế nào rồi?” Tống Hành Kha hỏi.

“Mất rồi.” Sầm Lý xoay người đi về trước, nhẹ giọng nói: “Anh còn đang sốt, đi truyền nước trước đi.”

Tống Hành Kha nhìn bả vai gầy gò của cậu, sống lưng thẳng tắp, trầm mặc đi đến.

Sầm Lý cả một buổi sáng không yên lòng.

Tống Hành Kha ngoan ngoãn đi xét nghiệm truyền nước, không bắt cậu giải thích với anh, anh cảm thấy áy náy.

Sáu năm trước, Sầm Lý biến mất tìm không thấy, Tống Hành Kha —— vừa nãy Tống Hành Kha nói anh sống không tốt.

Không biết không tốt thế nào, Sầm Lý nghĩ, xuất phát từ ký ức ngày xưa, vẫn là đối với Tống Hành Kha canh cánh trong lòng.

Sầm Lý không nghĩ ra, vắt hết óc cũng không nghĩ phải giải quyết tình huống trước mắt thế nào. Nếu Tống Hành Kha thật sự cần một lời giải thích, cậu nên nói gì chứ?

Nói cậu trong tình yêu bị tự ti vây bế, nói cậu không muốn đem hoàn cảnh nhà mình mở ra trước mắt Tống Hành Kha, nói cậu đã chịu đựng đủ khinh thường và vất vả mà cuộc sống mang lại.

Sầm Lý không thể nói như vậy.

Sầm Lý không còn có cách nào đem vết sẹo của mình để người khác nhìn, hướng chi người này Tống Hành Kha, cậu không muốn Tống Hành Kha thương hại mình.

Chuyện tới ngày hôm nay, Sầm Lý mới nhận ra, dường như cậu vẫn yêu Tống Hành Kha, vẫn chỉ yêu mỗi Tống Hành Kha.

2. Chương 2

Edit: Dun, đã beta

2

Giờ nghỉ trưa, Hứa Niệm rủ Sầm Lý cùng ăn trưa, Sầm Lý bảo cậu đi trước, sau khi bác sĩ thay ca tối, Sầm Lý mới chậm rì rì đứng dậy đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng khám, cậu liền nhìn thấy Tống Hành Kha trên hành lang.

Sắc mặt người đàn ông vẫn rất kém, dường như do sinh bệnh. Nhưng trong mắt Sầm Lý, lại giống như vì phải gặp lại cậu.

Tống Hành Kha thấy Sầm Lý đi tới, nói: “Cùng đi ăn đi.”

“Em ăn rồi.” Sầm Lý nói dối.

“Tiểu Lý.” Tống Hành Kha bình tĩnh nhìn cậu, “Anh truyền nước xong vẫn ở đây đợi em.”

Sầm Lý hé miệng, không nói nữa, chỉ ngẩn ngơ cúi đầu nhìn mũi chân.

“Anh đợi em sáu năm.” Giọng nói Tống Hành Kha khàn đặc, “Em lại không cho anh một chút thời gian cùng ăn trưa.”

Sầm Lý lập tức đầu hàng.

Cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ muốn cự tuyệt Tống Hành Kha. ¹

Con lừa nhỏ Sầm Lý chỉ có thể không tình nguyện nói: “Đi thôi.”

Tống Hành Kha muốn lái xe, Sầm Lý nhú mày: “Bên cạnh bệnh viện có nhiều quán ăn.”

Tống Hành Kha không nói lời nào, lại nghiêng đầu nhìn cậu, ánh mắt kia thiếu chút nữa làm Sầm Lý tưởng rằng mình là ác nhân tà trời, như Trần Thế Mỹ ² vút con bỏ vợ vậy, cậu đành lui lại một bước: “...Tùy anh.”

Ai bảo mình mắc nợ anh ta chứ. Sầm Lý thở dài, ngoan ngoãn leo lên xe.

Tổng Hành Kha dẫn cậu tới một quán Nhật, Sầm Lý nhìn cảnh vật bên ngoài rất có tính riêng tư, cảm thấy có chút thấp thỏm.

“Ăn gì?” Tổng Hành Kha hỏi cậu.

“Gì cũng được.” Sầm Lý đáp, nói xong, cậu nhìn sắc mặt Tổng Hành Kha vẫn rất tái nhợt, nhịn không được nói: “Anh không ăn được cay.”

Tổng Hành Kha nhìn cậu, nở nụ cười: “Không ngờ em thật sự làm bác sĩ.”

Sầm Lý cũng cười cười: “Đúng vậy.”

“Em học đại học ở đâu? Ở thành phố này sao?” Tổng Hành Kha hỏi.

Sầm Lý thoáng sửng sốt, gật đầu.

“Năm đó em đã đến C thị.” Ngữ khí Tổng Hành Kha bình thản như đang kể chuyện.

Mà thực tế anh chính là đang kể chuyện.

Sau khi Sầm Lý rời A thị, liền đưa theo bà nội cùng đến C thị, cậu không nói cho bất kỳ ai.

Sáu năm qua, cậu hết lần này đến lần khác tưởng tượng Tổng Hành Kha sau khi phát hiện cậu biến mất sẽ đau lòng và thất vọng ra sao, dùng sự ép buộc này dẫn dắt Sầm Lý, cậu thậm chí còn cảm nhận được một tia khoái cảm khi trả thù cậu.

Sầm Lý biết rõ bản thân mình đê tiện, vì thế từ trước đến nay, không dám nghĩ sẽ còn liên quan đến Tổng Hành Kha.

Cậu vội vàng hỏi: “Anh đi tìm em sao?”

“Em nói xem?” Tổng Hành Kha nói, “Anh phát điên đi tìm em, anh nghĩ ít ra em vẫn còn ở A thị.”

Tổng Hành Kha phớt bầy quá khứ, trải ra trước mắt Sầm Lý, trực tiếp khiến Sầm Lý không thể cất tiếng.

“Em dày vò anh sáu năm.” Tổng Hành Kha không chút khách khí, “Sầm Lý, em phải cho anh một lý do.”

Tổng Hành Kha gắt gao chất vấn khiến Sầm Lý gần như ngạt thở, cậu cắn cắn đầu lưỡi, mới ép bản thân

thoát ra từ quá khứ.

Cậu không biết phải nói từ đâu, càng không biết phải nói thế nào, chỉ có thể chấp vả mọi thứ thành một cái có: “...Bà nội ngã bệnh, em đưa bà đến A thị chữa bệnh.”

“Anh biết.” Thanh âm Tống Hành Kha mềm mỏng hơn, mang theo áy náy rõ ràng, “Mẹ anh... nói cho anh biết.”

Sầm Lý bất đắc dĩ cười, nói: “Anh không cần cảm thấy có lỗi, Tống Hành Kha. Đều là lựa chọn của em, không liên quan đến bà ấy, càng không liên quan đến anh.”

“Sao lại không liên quan chứ.” Tống Hành Kha nhìn cậu, “Đã lâu như vậy, anh đã suy nghĩ rất nhiều.”

“Là anh không mang đến cho em đủ cảm giác an toàn, cho nên em mới không nguyện ý cùng anh chia sẻ.” Tống Hành Kha nói với cậu như thế.

Sầm Lý há miệng thở dốc, muốn phản bác, nói với anh không phải như thế đâu, nhưng cuối cùng lại không thể nói.

Tống Hành Kha nói đúng, Sầm Lý biết.

Tống Hành Kha của sáu năm trước hào quang bốn phía, gia cảnh đủ đầy, lớn lên đẹp đẽ, mang theo một thân ưu tú không thể nào chạm đến xông vào cuộc sống của Sầm Lý, khiến thế giới chật chội u ám của cậu càng thêm đáng thương.

Ai có thể không thích một Tống Hành Kha như thế, Sầm Lý cũng thích, thích đến mức mê muội.

Nhưng khe vực này quá khó khăn, Tống Hành Kha cùng Sầm Lý, hai người hai thế giới, một người tiền đồ xán lạn, một người sống hôm nay lo ngày mai.

Sầm Lý chưa bao giờ tin Tống Hành Kha yêu cậu, cậu cho rằng những lời yêu đương của Tống Hành Kha chỉ là ngón trò gạt người, Tống Hành Kha yêu thích cậu chẳng qua do hiếu kỳ và tò mò.

Khi mẹ Tống Hành Kha xuất hiện trước mặt Sầm Lý, Sầm Lý hồi tỉnh, từng câu từng chữ nói với chính mình, đã đến lúc rồi.

Lọ lem mười hai giờ khuya phải rời xa hoàng tử, cậu cũng phải rời xa Tống Hành Kha, chỉ là lọ lem còn có giày thủy tinh để đánh rơi, cậu chỉ có một mình, cuối cùng để lại cho Tống Hành Kha chỉ toàn cái vớ cùng gây sự, không biết ai mới là kẻ đáng thương hơn.

“Sầm Lý... Sầm Lý?”

Tổng Hành Kha kéo Sầm Lý trở về, trên bàn đã bày thức ăn lên, đẹp mắt hấp dẫn, nhưng cậu ăn không biết mùi vị gì.

Ăn cơm xong, Tổng Hành Kha đưa cậu về bệnh viện, trầm mặc suốt một đường, lúc Sầm Lý xuống xe Tổng Hành Kha rốt cuộc nói: “Em có... bạn trai chưa?”

Sầm Lý bị hỏi đến ngẩn người, nói: “Không có.”

Tổng Hành Kha như thở dài nhẹ nhõm, hướng cậu cười cười, vẻ mặt thế nhưng lại khiến Sầm Lý hốt hoảng nhớ về sáu năm trước.

“Lần sau có thể hẹn em ra ngoài nữa không? Bác sĩ Sầm.” Tổng Hành Kha hỏi cậu.

Sầm Lý xuống xe, nghe anh hỏi, cách cửa sổ được kéo xuống nhìn Tổng Hành Kha, lời từ chối đến môi nhưng lại vòng vo: “Nói sau đi.”

Nói xong, cậu liền có chút chần chán nhú mày, xoay người đi vào bệnh viện, lúc đến cửa, cậu theo bản năng ngoảnh đầu nhìn qua, xe của Tổng Hành Kha vẫn ở đấy, chưa rời đi.

Tổng Hành Kha sau khi trở về công ty, đã bị Giang Luật quần lấy.

Giang Luật ngồi lên bàn làm việc nói linh tinh, đôi mắt phát sáng: “Nhìn không ra nha Tổng tổng, bình thường ngài vô thanh vô tức, tới một phát liền tới một cú thật to!”

“Cái gì to?” Tổng Hành Kha cau mày, kéo ra tài liệu bị Giang Luật đè nặng lên.

“Chính là bác sĩ đó đó.” Giang Luật bắt quái, “Lớn lên đẹp thế, sao anh quen được người ta thế?”

Tổng Hành Kha phớt lờ hấn, Giang Luật đi qua bên cạnh ngồi xuống, cười hì hì nói: “Anh không nói em đi mách dì Lâm nhé?”

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Tổng Hành Kha liếc hấn, dừng một chút lại nói, “Bạn trai cũ của anh.”

Giang Luật khoa trương há hốc mồm: “Dì Lâm biết anh thích đàn ông sao?”

“Biết.” Tổng Hành Kha ần ần mi tâm, dựa vào lưng ghế, trào phúng cười: “Bà ấy nếu không biết, bây giờ Sầm Lý có lẽ là vợ của anh rồi.”

Giang Luật tặc lưỡi, cảm thán: “Không phải chứ... Dì Lâm nhìn không ra là loại người đi chia cách duyên ương...”

Tổng Hành Kha và Sầm Lý từ trung học bắt đầu yêu nhau, Tổng Hành Kha học lớp 11, Sầm Lý lớp 10, mỗi tình lú lo được một năm là chấm dứt.

Khi Sầm Lý lên 11, đột ngột biến mất, Tổng Hành Kha tìm thật lâu, tìm mãi không thấy người thì nản lòng, thuận theo người nhà đi du học.

Trước khi đi, tưởng rằng đã phải buông bỏ, Tổng Hành Kha lại biết được tất cả mọi chuyện từ mẹ anh Lâm Viên.

Lâm Viên nói với anh, chính bà đã tìm Sầm Lý, cho Sầm Lý một khoản tiền, yêu cầu cậu chuyển trường, Sầm Lý đã đồng ý.

Tổng Hành Kha không tin nổi. Anh không hiểu bản thân trong mắt Sầm Lý vì sao lại không bằng số tiền cũng không tính là nhiều kia, sau đó bà liền nói với anh, bà nội Sầm Lý bị ung thư dạ dày.

Sầm Lý cho đến lúc đó không hề nói với anh, Sầm Lý không tin tưởng anh — việc này khiến Tổng Hành Kha đau khổ một thời gian dài.

Thời gian trôi qua, Tổng Hành Kha ngày càng nhớ nhung Sầm Lý. Lâm Viên nói bà cũng không biết Sầm Lý đi đâu, Tổng Hành Kha chỉ có thể mò kim đáy bể duy trì một tia hy vọng.

Có lẽ thật sự được thần linh chiếu cố, sau khi tốt nghiệp Tổng Hành Kha trở về C thị, tiếp quản công ty gia đình, như một câu chuyện cổ tích, Sầm Lý đã sống ở thành phố này.

Trận ốm này của Tổng Hành Kha dâng trào tựa như tình yêu mãnh liệt nhưng ngăn ngủi của anh, khiến Tổng Hành Kha như trong một giấc mơ có thể lại gặp lại bảo bối anh tâm tâm niệm niệm.

Sầm Lý tốt đẹp không thương tổn xuất hiện trước mặt Tổng Hành Kha, mối tình đầu vỡ vụn của Tổng Hành Kha được chấp vá kín kẽ, không hề lưu sẹo.

(1): , , . Cao nhân nào diễn đạt hộ tui với so sánh hack não quá T.T

(2): Trần Thế Mỹ là nhân vật trong Bao Công, xuất thân bản hàn nhưng học giỏi, đỗ Trạng Nguyên và kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã. Nhưng sau đó lại bội tình, phản bội vợ con để theo chạy vinh hoa phú quý.

3. Chương 3

Edit: Dun, đã beta

3

Giang Luật hiếm khi yên lặng nghe Tống Hành Kha kể về mối tình đầu, suy nghĩ một hồi, nói: “Nói hơi khó nghe, nhưng không phải vì tiền mà bỏ anh đi sao, anh nghĩ lại đi, bất luận cậu ta có lí do gì, có lần một sẽ có lần hai.”

“Sẽ không.” Tống Hành Kha liến mắt nhìn hắn, tiếp tục cúi đầu xử lý công việc.

Tống Hành Kha hiểu rõ gia cảnh của Sầm Lý, nếu số tiền đó thực sự có thể cứu được bà nội cậu, Tống Hành Kha cảm thấy bản thân không đủ lập trường để trách cậu.

Tống Hành Kha chỉ là đối với sự không tin tưởng của Sầm Lý mà thất vọng. Nhưng suy cho cùng, vẫn là khi đó tuổi quá nhỏ, Tống Hành Kha hay Sầm Lý, đều không có bản lĩnh giải quyết chuyện tình cảm, lão đảo một hồi, liền thành ra hiện tại.

Tống Hành Kha mười bảy tuổi không muốn tìm hiểu tâm tư của Sầm Lý. Tống Hành Kha khi yêu tự sắm vai một Louis XIV¹, chỉ muốn tiến vào thế giới của Sầm Lý, không nguyện ý từng bước bước đến Sầm Lý, mới khiến Sầm Lý không muốn thẳng thắn với anh.

Tống Hành Kha tự làm tự chịu, không để Giang Luật lăm nhăm, đuổi người ra ngoài.

Tiết trời cuối thu càng lúc càng lạnh, lúc Sầm Lý tan ca về nhà có mua vài nhành cát tường trắng, cắm vào bình hoa trước di ảnh bà nội.

Bà nội thích đẹp.

Chò dù lúc đang bệnh nặng, cũng muốn dọn dẹp cho ngăn nắp, trải khăn hoa lên bàn ăn, bình hoa lúc nào có hoa tươi mềm mại.

Bà đi rồi, Sầm Lý cũng không thay đổi thói quen, nhưng cậu không học được tính tỉ mỉ của bà nội, chỉ có thể qua loa đem hoa cắm vào bình cho xong việc.

Cậu không quá thích nấu ăn, một người ăn dù sao cũng không có khẩu vị.

Bà nội trước đây thường khen cậu nấu ăn ngon, cười tủm tỉm cảm thán, không biết ai có phúc sống với Tiểu Lý nhà chúng ta suốt đời.

Sầm Lý nghĩ, ai cũng không có được phúc này.

Cậu đem cơm bỏ vào lò vi sóng, nhìn điện thoại có tin nhắn chưa đọc, là Tống Hành Kha gửi, hỏi cậu ăn cơm chưa.

Từ lúc hai người gặp nhau ở bệnh viện, Tống Hành Kha quần lấy cậu muốn số điện thoại, sau đó điện thoại Sầm Lý tin nhắn tới không ngừng.

Phần lớn toàn nói những lời vô nghĩa, Tống Hành Kha chung quy hỏi cậu, ăn cơm chưa, đi ngủ chưa, thức dậy chưa. Hỏi đến mức Sầm Lý tưởng năm nay Tống Hành Kha mới tốt nghiệp mầm non.

Trẻ con không biết cùng người lớn nói chuyện gì, chỉ biết lặp lại những câu hỏi rập khuôn với người lớn.

Sầm Lý không biết Tống Hành Kha có ý đồ gì, đến bây giờ cậu vẫn không tin Tống Hành Kha thích cậu.

Cậu có cái gì đáng để thích chứ? Vừa lãnh đạm vừa nhàm chán, ngoại trừ khuôn mặt có chút đẹp đẽ, liền không tìm ra ưu điểm nào nữa. Có lẽ là do không cam tâm, cậu có chút suy sụp phỏng đoán lung tung.

Có lẽ do thấy cậu cả ngày không trả lời tin nhắn, Tống Hành Kha gọi điện thoại qua.

Sầm Lý do dự một chút, vẫn là nhận điện thoại.

Tống Hành Kha hỏi: “Sao không trả lời tin nhắn?”

“Không thấy.” Sầm Lý nói lí do.

“Đang ở nhà sao? Ăn cơm chưa?” Tống Hành Kha hỏi liên tiếp hai câu.

Sầm Lý đành phải trả lời từng câu: “Ở nhà, chuẩn bị ăn.”

Tựa hồ cảm thấy đáng vẻ ngoan ngoãn trả lời của cậu rất đáng yêu, Tống Hành Kha ở bên kia cúi đầu cười cười.

Sầm Lý chuẩn bị lấy đồ ăn ra, nghe thấy tiếng cười của đối phương, trái tim liền nhảy loạn lên, vì vậy đành trí trực tiếp dùng tay không chạm vào đĩa.

Tiếng vỗ vụn chói tai đột ngột vang lên, Tống Hành Kha ở bên kia dựng thẳng người, vội vàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Sầm Lý ngẩn ngơ nhìn đầu ngón tay đỏ đỏ của mình, chén đĩa vỡ tứ tung, mảnh vỡ và đồ ăn đều nằm trên đất.

Cậu ngồi xổm xuống, nhặt lên từng miếng, dừng một chút mới nói: “Không có gì, làm rơi chén đĩa.”

Tổng Hành Kha thở dài một hơi, nói: “Đừng lấy tay nhặt, lấy đồ quét đi...”

“Tổng Hành Kha.” Sầm Lý nhắm mắt lại, phiền muộn và khó chịu bao quanh cậu, khiến cậu bắt đầu nghi ngờ bản thân ban đầu có phải nên từ chối Tổng Hành Kha tiếp cận hay không, “Em biết rõ nên làm như thế nào...”

Tổng Hành Kha cũng ngừng một chút, như không có gì cười nói: “Đúng vậy, em đã hai mươi bốn rồi.”

“Anh muốn làm gì vậy?” Sầm Lý nhìn chăm chăm đồng hồ dưới đất — thật giống cuộc sống của cậu, “Em là kẻ lừa đảo, anh không tránh xa em, còn muốn tiếp cận em, anh ngốc à?”

Cậu đè thấp giọng, miễn cưỡng giữ vững giọng. Tổng Hành Kha trầm mặc một lát, nói: “Sầm Lý, anh không bỏ được em.”

“Anh thật kỳ cục, từ trước đến giờ vẫn luôn thật kỳ cục.” Sầm Lý thuận thế ngồi bệt xuống đất, tựa vào tủ bếp, “Cứ đùa giỡn em, đuổi thế nào cũng không đi.”

“Anh đâu có kỳ cục.” Tổng Hành Kha bật cười, “Em mới là người kỳ lạ nhất trường chúng ta, ai cũng không để ý, còn lớn lên đẹp mắt như vậy, ngày này cũng kéo thêm tình địch cho anh.”

“Anh không trách em sao?” Sầm Lý hỏi.

Tổng Hành Kha không nói chuyện, mãi sau, anh nói: “Anh không trách em, anh muốn cùng em làm lại từ đầu.”

“Đâu có dễ dàng vậy.” Sầm Lý cười cười, “Anh xuất sắc như vậy, làm gì để em lừa gạt anh.”

“Vậy em có muốn gạt anh lần nữa không?” Tổng Hành Kha nói, “Sầm Lý, anh muốn theo đuổi em một lần nữa, có thể không?”

“Không thể.” Trái tim Sầm Lý như muốn nổ tung, lại chỉ trào phúng cười nói, “Tổng Hành Kha, mẹ anh có thể chấp nhận chúng ta chung một chỗ sao?”

“Bà ấy biết.” Sầm Lý như nhận ra giọng nói Tổng Hành Kha có chút khẩn thiết, “Mấy năm nay trừ em ra, anh không cùng bất cứ ai chung một chỗ.”

“Hơn nữa, bà ấy chấp nhận hay không không quan trọng nữa.” Tổng Hành Kha nói, “Năm đó bà ấy dùng tiền mua chuộc lại anh từ chỗ em, nhưng anh không phải hàng hóa, trái tim của anh đều lưu ở chỗ em, Sầm Lý, hiện tại anh đưa nó cho em, em có muốn không?”

Sầm Lý gần như bị Tổng Hành Kha mê hoặc đến bất tỉnh, ép chính mình tỉnh táo lại, mới cẩn thận cân nhắc lời Tổng Hành Kha nói, cau mày hỏi: “Không đúng... Anh nói cái gì? Tiền gì? Em không hề nhận tiền của bà ấy.”

Tổng Hành Kha cũng sửng sốt: “Không phải tiền bà ấy đưa? Vậy em chuyển trường cùng tiền chữa bệnh cho bà nội...”

“Em bán nhà.” Trái tim Sầm Lý nháy mắt lạnh xuống, cậu cảm thấy cả người mình lạnh cóng, mạch máu trong cơ thể như đóng băng.

Bên ngoài trời đã tối, ánh đèn thăm đậm chiếu lên mặt cậu có chút tái nhợt, cậu như run rẩy hỏi: “Mẹ anh, nói như vậy với anh sao?”

“Đợi đã! Sầm Lý!” Tổng Hành Kha nghe ra Sầm Lý có chút không đúng, anh vội vàng nói: “Anh thật sự không biết!”

“Ở trong mắt anh, em là người vì tiền mà vứt bỏ tình cảm vứt bỏ cả anh sao?” Sầm Lý nhẹ giọng hỏi, “Tổng Hành Kha, anh đáng giá bao nhiêu tiền? Tình yêu của chúng ta đáng giá bao nhiêu? Anh liền như vậy tin rằng em định giá rồi đem bán?”

Tổng Hành Kha còn muốn nói gì đó, Sầm Lý đã cúp máy, anh nghe tiếng chuông báo bận trong điện thoại, sắc mặt trầm xuống.

Sầm Lý ngồi dưới đất cả buổi không động dậy, cậu cảm thấy bản thân cùng chén đĩa vỡ nát đều chặt vật như nhau.

Đồng hồ trong phòng khách đột ngột vang lên, Sầm Lý trong lúc tiếng chuông ngân lên, chậm chậm đứng dậy.

Đồng hồ vang bảy tiếng, mỗi tiếng càng như đè lên vai Sầm Lý, khiến cậu không đứng thẳng nổi.

Cậu ở bên cạnh Tổng Hành Kha, vẫn luôn không thẳng được thắt lưng. Cậu không tức giận, chỉ là cảm thấy một loại khuất nhục khôn tả, bởi vì tầm thường lại vừa nhỏ bé, cho nên chỉ có thể mặc cho người khác trước mặt Tổng Hành Kha tùy tiện biến Sầm Lý thành bộ dạng này.

Nhưng cậu thích Tổng Hành Kha là thật. Lâm Viên đưa cậu tiền, cậu không lên tiếng mà đẩy trở lại, cắn răng bán nhà. Cậu tự hỏi, bản thân không hề có lỗi với ai, Lâm Viên vì sao lại khiến Tổng Hành Kha nghĩ rằng tình yêu của cậu là dơ bẩn cùng tiện như vậy.

Sầm Lý không nhận được suy nghĩ, thời gian sáu năm nay, cậu ở trong mắt Tống Hành Kha rốt cuộc là dạng người gì. Nhận tiền của mẹ mình sau đó biến mất tìm không thấy.

Vậy Tống Hành Kha cũng yêu cậu quá nhỉ, Sầm Lý muốn cười, vậy mà vẫn còn muốn cùng cậu ở cùng một chỗ.

Cát tường trắng héo rũ, Sầm Lý đi đến trước di ảnh bà nội, lặng người đứng một lúc lâu.

“Con nói sai rồi.” Hồi lâu, cậu xoay người, tự lẩm bẩm: “Mọi thứ đều trở nên hồng бет.”

(1): Louis XIV, một vị vua tài giỏi của Pháp nhưng đầy tham vọng.

4. Chương 4

Edit: Dun, đã beta

4

Sầm Lý cả đêm ngủ không ngon.

Cậu mơ rất nhiều giấc mơ, mơ thấy đôi mắt vẫn đục của bà nội, mơ thấy ba cậu cả người dính đầy máu, mơ thấy bóng lưng không hề quay lại của mẹ cậu.

Sáng sớm khi tỉnh dậy, mới phát hiện mình mẩy đau nhức, giống như vừa đánh nhau với người khác.

Nhưng vẫn phải đi làm.

Cậu mang theo cặp mắt không tinh tảo đến bệnh viện, vừa vịn gặp Lâm Phong ở cổng.

Lâm Phong là tiền bối của Sầm Lý, lớn hơn Sầm Lý hai khóa, đều là học trò của lão Chu, vẫn luôn chiếu cố Sầm Lý.

Sầm Lý thậm chí có lúc cảm thấy, tiền bối và lão Chu đối xử với cậu như nuôi con trai, cậu không hiểu bản thân có thứ gì để được họ quan tâm như vậy, nhưng dù sao, sự quan tâm và chiếu cố đều là thật lòng. Sầm Lý luôn cảm kích những người mang thiện ý đến bên cậu.

“Tối qua cậu đi đào mỏ à?” Lâm Phong nhìn thấy vành mắt đen thui của Sầm Lý, phát sợ.

“Ngủ không ngon.” Sầm Lý dụi mắt.

Lâm Phong có phần lo lắng: “Nhìn sắc mặt cậu cũng không tốt, có muốn nghỉ phép về nhà không?”

“Không sao.” Sầm Lý cười cười, “Anh và chị Giai Giai thế nào rồi?”

“Ày da, còn thế nào nữa?” Lâm Phong cùng đi với Sầm Lý, lắc đầu than, “Làm gì có đôi nào không cãi nhau, đừng lo, chờ cậu kết hôn rồi sẽ biết.”

Nói xong, y nhìn nhìn Sầm Lý, nhỏ giọng hỏi: “Vẫn chưa thấy cậu yêu đương bao giờ, cậu thích loại hình nào mà tìm không ra? Sao thế, có người thích rồi?”

“Không có.” Sầm Lý mơ hồ đáp, “Em không vội.”

Có lẽ là do thứ bảy, bệnh viện đông người hơn, khoa cấp cứu cũng bận bịu hẳn, mãi đến giữa trưa thay ca, Sầm Lý mới thở phào một hơi.

Lâm Phong đi tới tìm cậu cùng đi ăn, cậu thay quần áo xong liền theo y ra ngoài.

Lúc ra đến đại sảnh, vừa vặn có bệnh nhân được đẩy từ phòng phẫu thuật ra, bác sĩ cùng y tá và người nhà cùng đi trên hành lang, vội vàng chạy đến hỏi thăm.

Sợ người khác xô vào Sầm Lý, Lâm Phong theo bản năng khoác tay lên vai đưa Sầm Lý đi.

Đợi lúc đi qua đoàn người, Sầm Lý trông thấy Tống Hành Kha đứng đối diện trên hành lang.

Khéo thật, Sầm Lý nghĩ.

Tay Lâm Phong vẫn nắm vai cậu, khiến cậu trông thấy Tống Hành Kha bỗng có chút chột dạ, nhưng lập tức phản ứng lại, đừng nói giữa cậu và Lâm Phong không có gì, cho dù có gì, cũng có liên quan đến Tống Hành Kha?

Sắc mặt Tống Hành Kha không tốt, Sầm Lý đoán mò, tối hôm qua cậu ngủ không ngon, nhưng Tống Hành Kha ngủ có ngon hay không thì không biết, vành mắt thế nhưng lại đen hơn cậu hai tông.

Tống Hành Kha cúi đầu gọi cậu một tiếng: “Sầm Lý.”

“Anh tới làm gì?” Sầm Lý nhìn anh một cái, rồi dời tầm mắt.

Tổng Hành Kha không nói lời nào, anh nhìn cánh tay Lâm Phong khoác trên vai Sầm Lý, sắc mặt ngày càng âm trầm.

Lâm Phong cũng cảm giác bầu không khí biến đổi, y thu tay về, chần chừ mở miệng: “Tiểu Lý, vị này là...”

“Bạn trai.” Tổng Hành Kha nhìn y, nói: “Tôi là bạn trai em ấy.”

Lâm Phong sững sốt nhìn Tổng Hành Kha, rồi lại nhìn Sầm Lý.

Sầm Lý cũng kinh ngạc mở to hai mắt, cậu bị Tổng Hành Kha làm bực mình không nói nổi: “Ai là bạn trai anh?”

Tổng Hành Kha kéo cổ tay cậu, nói: “Tiểu Lý, anh muốn nói chuyện với em.”

Sầm Lý giãy hai cái, không tránh đi.

Lâm Phong nhìn tình huống trước mắt, có chút không biết làm sao, y hỏi Sầm Lý: “Muốn anh làm gì không?”

Sầm Lý thở dài, nhẹ giọng nói: “Anh đi ăn cơm trước đi, tiền bối.”

Lâm Phong lại có chút hoài nghi mà liếc nhìn Tổng Hành Kha, Sầm Lý dỗ y: “Không sao đâu.”

Việc riêng của Sầm Lý không có biện pháp can thiệp, y buộc phải dặn dò Sầm Lý có việc gì phải gọi điện thoại cho y, sau đó liền rời đi.

Sầm Lý lập tức giãy khỏi tay Tổng Hành Kha, Tổng Hành Kha thấy Lâm Phong rời đi, cũng không lôi kéo Sầm Lý nữa, đi theo cậu tới trước cửa sổ cuối hành lang.

“Chuyện gì?” Sầm Lý lạnh lùng nhìn anh.

“Xin lỗi.” Thanh âm Tổng Hành Kha có phần mỗi mệ, “Hôm qua anh tới hỏi mẹ, bà mới nói cho anh biết việc ấy.”

Trên thực tế, ngày hôm qua diễn ra không đơn giản như thế.

Tổng Hành Kha nhận một bụng phần nộ gọi điện thoại cho Lâm Viên, Lâm Viên đang ở nước ngoài nghỉ ngơi, nhận được điện thoại của anh cũng rất ngạc nhiên.

Tình cảm của bọn họ không tính là sâu đậm, Lâm Viên đương nhiên yêu thương Tống Hành Kha, đó là con trai bà, nhưng bà vẫn yêu thứ khác nhiều hơn, yêu tiền, thích chưng diện, thích ganh đua, tình cảm không giống như khi giành cho Tống Hành Kha.

Tống Hành Kha cường ngạnh buộc bà nói ra chuyện năm đó.

Sự thật chính là Lâm Viên vì muốn Tống Hành Kha buông tay Sầm Lý, cùng người con gái bà cho là thích hợp với Tống Hành Kha xuất ngoại du học, liền nói với Tống Hành Kha, Sầm Lý nhận tiền của bà.

Bà cũng thành công rồi, Tống Hành Kha một khoảng thời gian thật dài kia, vẫn luôn nghĩ, trong lòng Sầm Lý, có vô số thứ so với anh, so với tình yêu của bọn họ còn quan trọng hơn.

Anh không nghi ngờ tình cảm của Sầm Lý đối với anh, nhưng có lẽ cũng giống như mẹ anh, bọn họ đều yêu anh, chỉ là không yêu mỗi mình anh.

Lúc Lâm Viên nói hết mọi chuyện với anh, Tống Hành Kha cơ hồ không nói lên lời, anh gằn giọng hỏi Lâm Viên: “Trong lòng mẹ không áy náy sao?”

Lâm Viên cũng có chút lúng túng, chỉ nói: “Mẹ cũng từng rất hối hận, nhưng mẹ nghĩ con sẽ không còn nhớ nó nữa.”

Tống Hành Kha không nói lời vô ích với bà, anh nói: “Con tìm được em ấy rồi, hiện tại, ai cũng không thể bức em ấy rời đi nữa.”

Lâm Viên trầm mặc chốc lát, thở dài, nói: “Tống Hành Kha, đứa nhỏ đó lúc trước bỏ đi, không phải chỉ có nguyên nhân từ mẹ.”

Tiếp đó, Tống Hành Kha lại một lần nữa lật ra từng lớp chuyện cũ của sáu năm trước.

Chân tướng mọi việc khiến cảm xúc của Tống Hành Kha nháy mắt rơi xuống vực thẳm, hối hận như tám mạng nhện chặt chẽ siết lấy toàn bộ thần kinh, ùn ùn quét ngã anh.

Tống Hành Kha bắt đầu cảm nhận được nỗi đau của Sầm Lý, sáu năm sau, Tống Hành Kha rút cuộc từng bước một đến gần thế giới của Sầm Lý.

Nghe Tống Hành Kha xin lỗi, Sầm Lý cười cười, nói: “Nếu anh chỉ muốn nói những chuyện này thì bỏ đi, không có gì phải xin lỗi cả.”

Tống Hành Kha có phần khốn khổ mở miệng: “Sầm Lý, anh năm đó, không muốn rời xa em.”

Sầm Lý kiên kị nghe anh nhắc chuyện năm trước, cậu nhìn Tống Hành Kha, nói: “Bây giờ nói những chuyện này còn ý nghĩa gì sao, hướng chi, khi đó tất cả mọi người đều biết anh xuất ngoại, chỉ có mình em không biết, Tống Hành Kha, anh xem em là đứa ngốc sao?”

“Không có.” Tống Hành Kha nói, “Anh đã cự tuyệt.”

Sầm Lý không tin, cậu trào phúng Tống Hành Kha: “Anh cự tuyệt? Hộ chiếu anh đều đã làm rồi, anh còn nói cự tuyệt?”

“Sầm Lý, anh biết em không tin anh.” Tống Hành Kha nói, “Nhưng em phải công bằng với anh một chút, em không tin anh, mà lại đi tin người khác.”

Hai người bọn họ đứng sát vào nhau, Sầm Lý cơ hồ bị hãm sâu vào khổ sở nơi đáy mắt Tống Hành Kha.

Sầm Lý bị quật ngã bởi ánh mắt ấy, bảy năm trước cậu không từ chối được Tống Hành Kha, bảy năm sau có lẽ cũng không khác hơn.

Cậu trầm mặc hồi lâu, khẽ nói: “Mẹ anh nói với em, anh phải cùng cô gái tên Uyển Nghi kia ra nước ngoài, bảo em không nên làm chậm trễ anh.” Còn nói chúng ta không phải người cùng một thế giới, trước kia không phải, hiện tại không phải, sau này cũng sẽ không phải.

“Em nghĩ gì thế?” Tống Hành Kha nhú mày, “Anh thích đàn ông em không biết sao?”

Sầm Lý không nói lời nào, cậu thật sự không nhớ được lúc đó đã nghĩ gì, có lẽ do áp lực cuộc sống làm suy sụp lí trí, nghèo túng cùng sinh tử trước mắt, cậu không còn đầu óc để thấu đáo chuyện tình cảm hay bất cứ chuyện gì.

Thật ra, cậu gặp qua cô gái đó vài lần.

Sau khi cậu và Tống Hành Kha ở bên nhau, cãi vã chiếm hầu hết thời gian. Khi đó cậu thường xuyên trông thấy cô gái đó cùng theo xe nhà Tống Hành Kha đến đón anh sau giờ học.

Cô gái họ hồn nhiên lại thích cười, cùng Tống Hành Kha ở một chỗ, ai cũng sẽ cho rằng họ là một đôi.

Cùng với cậu sẽ thành hai thái cực khác nhau, Sầm Lý mười bảy tuổi lặng lẽ nghĩ, bọn họ một người giống với Tống Hành Kha, sống ở thế giới đầy tình yêu thương, một người như vi khuẩn sinh sôi trong góc phòng u tối.

Lâm Viên nói với cậu, cậu không nên làm chậm trễ anh.

Sầm Lý tử thân muốn chết, nhưng Lâm Viên ngoảnh đầu liền đưa ảnh chụp cho cậu, một đôi trai gái đứng cạnh nhau cười rộ lên như ánh mặt trời chói lọi.

“Chúng nó thật xứng đôi.” Lâm Viên cười nói, “Cháu nói có phải không?”

Sầm Lý liền đầu hàng, không thể nói. Cậu giận Tống Hành Kha, giận chính bản thân mình, giận cuộc sống này. Vì thế lựa chọn rời đi không quay đầu lại.

Tống Hành Kha thấy Sầm Lý chậm chạp không nói lời nào, kéo tay cậu, Sầm Lý chưa kịp phản ứng, lại nghe Tống Hành Kha nói, “Uyển Nghi là con gái của bạn mẹ anh, cô ấy thích con gái, ban đầu chỉ mình anh biết, em yên tâm chưa?”

Sầm Lý giật mình ngẩng đầu, cậu gắt gao nhìn Tống Hành Kha, một lúc sau mới mở miệng nói: “Anh không gạt em chứ?”

“Anh gạt em làm gì chứ?” Tống Hành Kha nói, “Từ trước đến nay anh chưa hề gạt em, Sầm Lý, em tự hỏi lương tâm em, có bao giờ anh gạt em chưa?”

“Em nói chia tay với anh, anh không ngoảnh đầu đã đáp ứng rồi, bây giờ còn nói thích em.” Sầm Lý nhỏ giọng nói.

Tính cách Sầm Lý lãnh đạm, rất ít khi mở miệng chịu thua. Tống Hành Kha nghe ra cậu có chút ủy khuất mà chất vấn, lòng dạ tan chảy: “Anh tưởng là người yêu cãi nhau nói chia tay đều là giận dỗi, đâu có biết em nói thật đâu.”

Khi đó Tống Hành Kha vì không muốn xuất ngoại đã chống đối người nhà, Sầm Lý cũng vì bệnh của bà nội mà bận bịu suốt đầu mẻ trán, hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, gặp nhau nói không được hai câu liền cãi nhau.

Lần cuối cùng gặp Sầm Lý, Tống Hành Kha cũng tưởng Sầm Lý giận dỗi nói bừa, qua hai ngày yên ắng anh mềm lòng thì tất cả đều đã hết rồi. Chẳng hề hay biết một lần đó, thăng trầm trải qua sáu năm.

5. Chương 5

Edit: Dun, đã beta

5

Thái độ Sầm Lý có chút dao động.

Cậu không nhìn Tổng Hành Kha nữa, nghiêng đầu nhìn dương quang nhảy nhót trên sườn núi ngoài cửa sổ, nói: “Anh cái gì cũng không nói với em.”

Tổng Hành Kha cũng theo cậu nhìn ra cửa sổ: “Vậy em có nói gì với anh sao? Tiểu Lý.”

Sầm Lý im lặng, bỗng nhiên bị đổ thừa ngược lại, cậu có chút chột dạ nhìn nhìn Tổng Hành Kha.

Tổng Hành Kha nở nụ cười: “Chúng ta huề nhau, được không?”

“Không được.” Sầm Lý nghĩ đến Lâm Phong, nhất thời có hơi tức giận: “Anh vừa nãy còn ở trước mặt người khác nói là bạn trai em? Tổng Hành Kha, anh có bệnh hả?”

Tổng Hành Kha biểu tình lập tức nghiêm túc: “Người kia là ai vậy? Còn nắm vai em? Sầm Lý, em không phải sau lưng anh yêu ai chứ...”

Sầm Lý muốn mình to nhất, đá Tổng Hành Kha một cái, nói: “Cái gì mà sau lưng anh, chúng ta chia tay rồi, muốn yêu em cũng quang minh chính đại...”

“Thật là đang yêu hả...” Tổng Hành Kha có chút khấn trương hỏi.

Ảnh trông có hơi dè dặt, Sầm Lý nghĩ.

Tổng Hành Kha tựa hồ thật sự lo lắng cậu thích người khác, không thích anh nữa. Tổng Hành Kha như thế này khiến Sầm Lý cảm thấy mới mẻ, lại loáng thoáng một chút đau lòng.

Hào quang vạn trượng Tổng Hành Kha bởi vì cậu mà lo được lo mất như vậy, cậu đột nhiên có chút không đành lòng. Sầm Lý bắt đầu thử thuyết phục chính mình, đúng vậy, mình đã vất vả lắm, anh ấy cũng không sống tốt, chúng ta không hơn không kém.

“Không có, không hề có.” Sầm Lý nói.

Ngoài cửa sổ có bệnh nhân đi qua, thấy Sầm Lý ở bên trong, cách cửa sổ thủy tinh vẫy tay chào hỏi cậu, cậu cũng cười gật gật đầu, giải thích với Tổng Hành Kha: “Lâm Phong là tiền bối của em, đã kết hôn rồi, anh đừng nói lung tung.”

Tổng Hành Kha lại cao hứng, như một con chó bị muốn đánh dấu lãnh thổ, khẽ nâng tay chạm vào má Sầm Lý, đầu ngón tay cảm nhận nhiệt độ lạnh như băng, liền nắm tay Sầm Lý dán lên mặt mình, làm thành một tư thế vừa kỳ cục vừa buồn cười, hỏi: “Vậy em đáp ứng anh chứ?”

Tay Tổng Hành Kha thật sự rất ấm áp, nhiệt độ ùn ùn kéo đến, gần như muốn chùng hòng hai má Sầm Lý,

may mà không chừng hỏng đầu óc cậu, Sầm Lý lấp bắp trả lời: “Trước, trước cứ như vậy đi.”

Tổng Hành Kha hơi mất mát, nhưng rất nhanh tiến đến giơ tay nhẹ ôm lấy Sầm Lý. Sầm Lý muốn tránh, chợt nghe Tổng Hành Kha rầu rĩ nói: “Anh ôm một cái thôi, cục cưng, em dù sao cũng phải cho anh một chút phúc lợi.”

Sầm Lý do dự một chút, không động đây, qua vài giây mới phản ứng lại Tổng Hành Kha gọi cậu là cái gì, tai bèn đỏ lên.

Tổng Hành Kha nhìn cảm thấy thật thích. Anh thích Sầm Lý, cảm thấy chỗ nào của đối phương của thật tốt đẹp, ngay cả lông mi cũng dễ thương hơn người khác, tựa như cả người ủ trong mật ngọt, ngọt vào trong tim anh.

Sầm Lý để anh ôm một lát, liền nhanh chóng giãy ra, không lưu tình chút nào. Tổng Hành Kha đang muốn nói gì đó, chợt nghe sau lưng có một giọng nói dè dặt vang lên: “Sầm Lý, anh là Sầm Lý phải không?”

Đó là một người phụ nữ trẻ tuổi, đẩy chiếc xe nôi trẻ con, em bé trong xe hiếu kỳ mở to hai mắt nhìn mọi thứ.

Sầm Lý nhìn thấy cô, gật gật đầu, hỏi: “Cô là?”

“Chắc anh không biết tôi.” Người phụ nữ kia có hơi mất tự nhiên, giơ tay lên vuốt tóc: “Tôi là Hà Chi Hoa.”

Tổng Hành Kha thấy sắc mặt Sầm Lý nháy mắt tái mét.

Anh không biết hình dung thế nào, nhưng Sầm Lý đột nhiên nắm chặt tay làm anh có chút căng thẳng. Tổng Hành Kha giữ chặt tay Sầm Lý, không để ý người phụ nữ đang kinh ngạc trước mặt, hỏi cậu: “Làm sao vậy?”

Sầm Lý như bị lời nói của anh làm bừng tỉnh, run rẩy nho nhỏ, cậu nhìn chằm chằm người phụ nữ kia trong chốc lát, lạnh nhạt dời đi ánh mắt: “Tôi không biết cô.”

“Anh nhận ra...” Thanh âm Hà Chi Hoa có chút run rẩy, “Anh nhận ra tôi, đúng không?”

“Nhận ra thì sao?” Sầm Lý đột nhiên tấn công, hung hăng hăm dọa, chỉ thẳng mặt đối phương, khiến Tổng Hành Kha kinh hãi.

“Tôi muốn nói chuyện với anh, có thể chứ?” Người phụ nữ nói.

Sầm Lý cười nhạo một tiếng, nói: “Nói ở đây đi.”

“Tôi tới là... muốn xin lỗi anh.” Hai tay người phụ nữ căng thẳng nắm chặt tay đẩy xe nôl, giọng nói mang theo tiếng nức nở, “Thực xin lỗi, tôi có lỗi với anh, có lỗi với gia đình anh.”

Đã qua thời gian ăn trưa, dòng người trong bệnh viện tiếp tục di chuyển, có người tò mò nhìn lại phía này. Sầm Lý trong mắt càng thêm khó chịu, cậu nói: “Không cần khóc ở đây, không biết còn tưởng tôi làm gì cô.”

Cậu không hề che giấu ý tứ mỉa mai, Tống Hành Kha cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Sầm Lý như vậy, cường ngạnh lại ngang ngược, anh không rõ người nọ là ai, có thể khiến Sầm Lý chán ghét như vậy.

Sầm Lý không hay cùng anh kể chuyện trong nhà, anh cũng không chủ động hỏi đến, trước sau gì anh nghĩ đó là chuyện của Sầm Lý, Sầm Lý không chủ động nói, anh sẽ không nên hỏi.

Đoạn thời gian thật dài kia, anh vô số lần hối hận vì suy nghĩ này, nếu như lúc ấy Tống Hành Kha quan tâm Sầm Lý nhiều hơn một chút, nếu như anh hiểu hơn về cuộc sống của Sầm Lý, vậy thì tình cảnh hôm nay sẽ không khiến anh không có biện pháp thế này.

Người phụ nữ kia lúng túng cúi đầu, Tống Hành Kha nhíu mày, muốn nói gì, liền nghe thấy Sầm Lý nói: “Cô đi đi, không cần xin lỗi, cứ sống tốt, đừng để ông ấy giết người vô ích.”

Cậu nói đến nửa câu, Hà Chi Hoa đã vội lau nước mắt, cô nói: “Tôi muốn gặp ba anh.”

“Không cần.” Sầm Lý kéo tay Tống Hành Kha, không quay đầu bước đi, “Ông ấy sẽ không muốn gặp cô, cô trở về đi.”

Hà Chi Hoa ngơ ngác nhìn bóng lưng ngày càng xa của bọn họ, đột nhiên đẩy xe nôl chạy lại gần, Sầm Lý nghe tiếng xe trẻ con, do dự một chút, vẫn là dừng bước.

Cô thở hồng hộc chạy tới, đưa cho Sầm Lý một tấm danh thiếp: “Đây là số của tôi, tôi thật sự... thật sự muốn gặp ba anh, anh có thể giúp tôi hỏi ông ấy không? Tôi đi tìm ông ấy, ông ấy không chịu gặp tôi...”

Sầm Lý lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, đột nhiên nở nụ cười: “Buồn cười thật, trước đây không phải cô trốn chúng tôi còn không kịp sao?”

Hà Chi Hoa dụi mắt, khẽ nói: “Tôi nợ các người, đời này trả không hết.”

“Đúng vậy.” Sầm Lý nói, “Vậy thì đừng trả nữa.”

“Ít nhất tôi phải ở trước mặt ông ấy nói xin lỗi.” Người phụ nữ rất bướng, cô nhìn Sầm Lý, không chịu thỏa hiệp.

Hồ hấp Sầm Lý nháy mắt gấp gáp, cậu hơi cao giọng: “Xin lỗi? Xin lỗi có ích gì? Cô nói một câu xin lỗi, chúng tôi có thể xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra sao?”

Tổng Hành Kha nghe thấy âm thanh của Sầm Lý, liền biết Sầm Lý đã đến giới hạn rồi, anh nắm chặt tay Sầm Lý, nhận tấm danh thiếp nhân nhúm của người phụ nữ, nói: “Cô về trước đi, ở đây nhiều người, chúng tôi sẽ liên lạc với cô sau được chứ?”

Sầm Lý không nói lời nào, Hà Chi Hoa nhìn cậu, lại nhìn Tổng Hành Kha, cúi đầu nói được, liền đẩy bé con rời đi.

Tổng Hành Kha lo lắng Sầm Lý, liền nhẹ giọng nói: “Ăn cơm chưa? Anh dẫn em đi ăn?”

“Em ăn rồi.” Sầm Lý nhắm mắt, nói: “Anh về trước đi.”

“Lúc anh tới không phải em đang ra ngoài ăn sao?” Tổng Hành Kha không bị cậu gạt, cau mày hung dữ với cậu, “Ngày nào cũng không ăn cơm, gầy thành dạng gì rồi?”

Sầm Lý không biểu tình đi vào phòng làm việc: “Anh phiền chết đi được.”

Hứa Niệm từ phòng khám chui ra, trông thấy Sầm Lý, nói: “Bác sĩ Sầm, vừa rồi có người tới tìm anh, em nói anh ở ngoài hành lang, chỉ cho họ rồi.”

“Tôi biết rồi.” Sầm Lý nói.

Tổng Hành Kha vẫn theo sau cậu, Sầm Lý thở dài, nói: “Vài ngày nữa em đi công việc, những chuyện còn lại, chờ em về rồi nói sau được không?”

Tổng Hành Kha nhìn cậu một cái, cuối cùng vẫn thỏa hiệp: “Sau khi em về sẽ nói với anh, đúng không?”

“Đúng.” Sầm Lý nói.

Tổng Hành Kha chạm lên mặt cậu, nói: “Cái gì cũng nói với anh sao?”

Ngữ khí có chút trách cứ của Tổng Hành Kha làm phần uất trong lòng Sầm Lý biến mất cả, cậu nhin không được cười cười, nói: “Cái gì cũng nói với anh.”

6. Chương 6

Edit: Dun, đã beta

6

Sầm Lý rất nhanh liền xin nghỉ phép.

Vừa được làm việc chính thức liền xin nghỉ phép không phải là chuyện tốt. Nhưng chủ nhiệm vẫn sẵn sàng khoải ký tên, ông đã quan sát Sầm Lý làm việc từ những ngày đầu, Sầm Lý lúc vừa tới bệnh viện rất ngoan, một đứa trẻ vừa ngoan ngoãn vừa siêng năng, luôn làm người ta yêu thích.

Sầm Lý mua vé xe về nhà vào hôm sau, cậu phải về nhà nói cho bà nội một tiếng.

Trong nhà trống hoác, mùa thu khô hanh làm không gian cứ bị bụi bặm quanh quẩn bám lấy, Sầm Lý đột nhiên cảm thấy mình cũng phù du như những hạt bụi kia, nhắm mắt lại liền cảm nhận một loại lơ lửng không chạm đất.

Cậu làm tổ trên sofa, mệt mỏi nhìn di ảnh của bà nội, lẩm bẩm một mình: “Bà nội chắc chắn không ngờ được hôm nay con gặp được ai đâu.”

Trong phòng im phăng phắc, không ai trả lời cậu.

“Cô ta muốn xin lỗi chúng ta, con không muốn nhận, được không bà?”

“Cô ta buồn cười thật, mang theo đứa nhỏ, thoát nhìn gia đình hạnh phúc, trên mặt không nhìn ra chút buồn rầu nào, con thì sao chứ, ba con thì sao chứ, bà nội thì sao chứ, ai bồi thường những năm này của chúng ta?”

Thanh âm Sầm Lý càng ngày càng thấp, khàn đặc khó nghe như tiếng gầm của quạ đen, nhưng không hề chảy giọt nước mắt nào.

Cậu lớn lên không thích khóc lóc, bà nội cũng nói từ bé đến lớn không thấy nước mắt cậu rơi bao giờ, “Như vậy cũng tốt, Tiểu Lý nhà chúng ta có phúc khí trời ban, cả đời không gặp đau khổ.”

Nhưng hơn mười năm Sầm Lý lớn lên, chỉ toàn chịu đau khổ.

Ngày hôm sau, Sầm Lý ngồi xe quay về A thị.

Cậu đã ở A thị rất nhiều năm, nhà ga nhỏ cũ kỹ nơi này, từng ngõ hẻm trong thành phố, đường lộ rộng

lớn, cây cối trồng ven đường, cậu đều rất quen thuộc, cho dù sau này đã rời đi, cậu vẫn duy trì trở về đây một tháng một lần.

Cậu phải đến nhìn ba cậu.

Ra khỏi nhà ga, Sầm Lý gọi taxi, nói với tài xế: “Đến trại giam thành phố.”

Tài xế vừa nghe cậu muốn đến trại giam, liền biến sắc nhìn lên kính chiếu hậu đánh giá cậu một chút.

Sầm Lý sống qua đoạn thời gian dài kia, đã sớm miễn dịch với ánh mắt hiếu kỳ và đánh giá, cậu không nói lời nào, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài cửa sổ.

A thị không thay đổi quá nhiều, lúc Sầm Lý mười bảy tuổi rời khỏi nơi đây, hai mươi bốn tuổi trở lại, thành phố này vẫn sừng sững như thế, có lúc khiến Sầm Lý giật mình tỉnh lại, giấc mộng đã qua rồi.

Hôm trước cậu đã hẹn trước với quản lý trại giam, rất nhanh được sắp xếp cho gặp Sầm Thanh Dương.

Sầm Thanh Dương ở trong trại giam hơn mười năm, từ lúc Sầm Lý mười hai tuổi, vì tội giết người.

Sầm Lý từ bé bị ăn hiếp, mọi người đều nói cậu không có mẹ. Ác ý của người lớn trẻ con không hiểu được, Sầm Lý ngỡ là thật. Cậu ghi nhớ từng lời chửi rửa vào lòng, về nhà hỏi Sầm Thanh Dương: “Mẹ con đâu?”

Sầm Thanh Dương mỗi lần đều nói với cậu: “Tiểu Lý, mẹ con qua đời rồi, nhưng mẹ con rất yêu chúng ta, mẹ con lúc nào cũng dõi theo con.”

Sầm Thanh Dương là một người đàn ông dịu dàng, Sầm Lý không bao giờ nghĩ tới ông sẽ vào tù vì giết người, Sầm Lý mười hai tuổi liều mạng khóc lóc ra sức giải thích với cảnh sát, không phải, ông ấy không giết người.

Không ai nghe cậu nói. Người lớn xung quanh thì thâm to nhỏ, ánh mắt thương hại khiến cậu sợ hãi lại trống rỗng. Bà nội chảy nước mắt che mắt cậu lại, dẫn cậu về nhà, đến bây giờ Sầm Lý vẫn nhớ bàn tay ấm áp ấy.

Bà nội nói: “Không sao, Tiểu Lý, vẫn còn bà nội.”

Sầm Lý tuổi còn nhỏ, chỉ mơ hồ biết ba cậu bị oan, sau này lớn hơn một chút, bà nội mới nói cậu biết mọi chuyện.

Ba cậu đúng là đã giết người, giết một tên cường gian. Tên đàn ông kia trong con hẻm vắng cường gian một bé gái hơn mười tuổi, đúng lúc Sầm Thanh Dương tan làm bắt gặp, đứa bé khóc lóc nhìn về hướng

ông cầu cứu.

Vì thế Sầm Thanh Dương liền nhặt một viên gạch vỡ đi đến.

Sầm Thanh Dương làm ở tòa soạn, đeo mắt kính, gầy gầy cao cao, ai cũng không thể tin, chỉ một nhoáng liền đem người đập ngã.

Đứa bé đó là Hà Chi Hoa.

Bị đập chết là con trai độc nhất của một gia đình giàu có trong thành phố, đưa vào thế lực trong nhà, mới dám giở trò cường hiếp, không ngờ báo ứng tới nhanh như vậy.

Nhưng người nhà hắn không nghĩ như vậy, bọn họ muốn Sầm Thanh Dương đền mạng.

Người nhà Hà Chi Hoa bị ép nhận tiền, từ chối ra tòa làm bằng chứng, vì vậy Sầm Thanh Dương theo lẽ bị quy tội ngộ sát, ở tù mười hai năm.

Bà nội khóc đỏ mắt, nhờ vô số quan hệ tìm luật sư, mới có thể giảm từ ngộ sát xuống phòng vệ quá đáng, nhưng chỉ giảm được ba năm.

Từ bé đã phải trải qua loại chuyện này, trong nhà có người giết người là một chuyện vô cùng ghê gớm, nhưng nhà cửa không tiền không quyền chỉ có thể nuốt ngược vào bụng.

Vì vậy Sầm Lý bị ăn hiếp không chỉ mỗi chuyện là một đứa nhỏ không có mẹ. Người lớn không cần nữa, bạn bè không kiên nhẫn đứng trước mặt cậu nói, xem kia, chính là nó, ba nó là kẻ giết người.

Sầm Lý không muốn nghĩ tới chuyện trước đây, bởi vì cậu gặp được Tống Hành Kha, cậu trong mắt Tống Hành Kha hoàn toàn không giống những người khác. Tống Hành Kha sẽ không bị cậu lạnh lùng dọa chạy, Tống Hành Kha sẽ không để ý những lời đồn nhảm không căn cứ, Tống Hành Kha khen cậu yêu cậu, cậu gắt gao giữ lấy Tống Hành Kha, xem Tống Hành Kha như sinh mệnh. nhưng Tống Hành Kha có như thế không?

Tiếng mở khóa làm Sầm Lý đang ngây người bừng tỉnh. Cậu xoay người, trông thấy Sầm Thanh Dương đeo công tay đi đến.

Sầm Thanh Dương nhìn thấy cậu, đáy mắt tràn đầy mừng rỡ, ông dịu dàng cười: “Tiểu Lý.”

Sầm Thanh Dương là người trí thức, cho dù sống trong tù nhiều năm như vậy cũng không thể thay đổi khí chất của ông, ông vẫn cao gầy, hốc mắt thật sâu, lộ ra mười phần ôn nhuận.

Sầm Lý nhin không được nghĩ, ai muốn tin người thế này lại giết người chứ? Nhưng cậu cũng chỉ cười cười, gọi: “Ba.”

Sầm Thanh Dương ngồi xuống, sờ tay Sầm Lý, nhúu mày nói: “Sao tay lạnh thế?”

“Bên ngoài gió lớn.” Sầm Lý nói.

“Làm sao vậy?” Sầm Thanh Dương hỏi cậu, “Chưa phải cuối tháng đã đến đây rồi?”

Sầm Lý nhìn ông, không biết mở lời thế nào, quan hệ giữa cậu và Sầm Thanh Dương rất tốt, cho dù Sầm Thanh Dương phải vào trại giam, Sầm Lý không hề oán trách ông.

Kỳ lạ nhỉ? Sầm Lý sau này nghĩ lại, thật sự rất kỳ lạ. Cậu không tin những lời tố giác Sầm Thanh Dương, bất kể ai sỉ nhục cậu, nhìn cậu bằng ánh mắt gì, nhắc đi nhắc lại ba cậu giết người, cậu vẫn không tin.

Ban đầu, Sầm Thanh Dương mỗi lần gặp cậu, đều chảy nước mắt, luôn nói xin lỗi, trong thâm tâm ông hổ thẹn với Sầm Lý, ngược lại Sầm Lý luôn an ủi ông.

Đứa nhỏ hơn mười tuổi luôn nói: “Không sao, ba, con và bà nội chờ ba.”

Nhưng không ai biết, cậu ra khỏi trại giam bắt đầu khóc.

Bên ngoài trại giam có một tảng đá, mỗi lần đến gặp ba, cậu đều ngồi sau tảng đá mà khóc, khóc suốt, khóc đến khi ánh mặt trời cũng đỏ mặt nhìn cậu, mới lau nước mắt về nhà.

Cậu không đi cùng bà nội, cậu sợ bà nội thấy mình khóc. Sau này Sầm Lý lại nghĩ, có phải khi đó khóc nhiều quá, sau này lớn lên mới không còn nước mắt nữa.

Sầm Thanh Dương nhìn ra cậu do dự, ông rất thông minh, nghĩ một hồi lại nói: “Có phải cô bé kia đến tìm con không?”

Sầm Lý gật gật đầu: “Cô ta bảo ba không chịu gặp, muốn con tới hỏi ba.”

“Ai nha.” Sầm Thanh Dương cười nói, “Muốn gặp ba làm gì, nhiều năm như vậy, ba có cái gì để gặp chứ?”

Sầm Lý nói: “Nếu ba vẫn hận cô ta, con quay về liền...”

“Tiểu Lý.” Sầm Thanh Dương ngắt lời cậu, “Ba trước giờ không hề oán hận con bé.”

Sầm Lý hơi mở to mắt, nhúu mày.

“Con bé thoát nhìn sống thế nào?” Sầm Thanh Dương hỏi.

Sầm Lý khẽ nói: “Thoạt nhìn tốt lắm, dẫn theo một đứa nhỏ, chắc là mới sinh không lâu.”

Sầm Thanh Dương cười cười, nói: “Vậy là tốt rồi.”

Sầm Lý muốn phản bác, Sầm Thanh Dương cũng không cho cậu cơ hội, ông nói: “Tiểu Lý, nếu như được quay lại một lần, nói không chừng ba vẫn sẽ chọn làm như thế.”

“Còn con thì sao?” Sầm Lý lần đầu tiên chất vấn Sầm Thanh Dương, cậu không tin được nhìn Sầm Thanh Dương: “Bà nội con thì sao? Ba muốn con phải làm sao bây giờ?”

Sầm Thanh Dương trầm mặc, ông nói: “Nếu ngày đó ba lơ đi, thì cả đời ba sẽ gặp toàn ác mộng.”

“Hiện tại ba ở trại giam, nhưng ba không hổ thẹn, Tiểu Lý, sống trên đời, cầu mong nhất một lần sống không hổ thẹn.” Ông vỗ vỗ bàn tay Sầm Lý, “Ba chỉ nói xin lỗi một lần duy nhất, là với con và bà nội.”

“Vậy vì sao ba không muốn gặp cô ta?” Sầm Lý gắt gao nhìn ông.

Sầm Thanh Dương thở dài: “Lúc đầu ba cũng không chịu nổi. Cảm thấy vì sao lòng tốt lại biến thành tai họa. Khi đó con còn nhỏ như vậy, ba cả đời phải ở đây, con phải làm sao đây?”

“Sau này nghĩ kĩ rồi.” Sầm Thanh Dương ngừng một lát, cũng không nói ra đã nghĩ kĩ điều gì.

“Con bé đó, cả đời nó cũng áy náy chuyện này, ba sợ nó gặp ba liền không quên được nữa. Bây giờ nó sống tốt, suy cho cùng, đó là ước muốn của ba khi cứu nó. Có lẽ điều này nghe lương thiện đến ngu ngốc, nhưng Tiểu Lý, ba làm việc này, nguyện ý gánh hậu quả thay con bé, dù là công bằng, hay không công bằng.”

Sầm Lý không còn lời nào để nói, cậu hỏi Sầm Thanh Dương: “Còn con thì sao? Lựa chọn của ba, cùng phải để con gánh vác sao?”

“Tiểu Lý, con còn nhớ ba đã nói gì không?” Sầm Thanh Dương chợt trào nước mắt, Sầm Lý cảm thấy, có thể là do ánh đèn phòng quá chói mắt, cậu nhìn lầm rồi, “Con vẫn luôn ưu tú như vậy, là niềm kiêu hãnh lớn nhất cuộc đời ba.”

“Con một chút cũng không hề ưu tú.” Sầm Lý khẽ nói, “Con đánh mất rất nhiều thứ, con đánh mất bà nội, con đánh mất người con thích, con thích đàn ông, từ trung học đã cùng một chỗ với anh ấy, ba còn cảm thấy con ưu tú sao?”

Sầm Thanh Dương ngăn người, nhưng chỉ trong chốc lát, ông nắm tay Sầm Lý: “Đúng vậy.”

“Con có thể lựa chọn sống như thế nào, có thể lựa chọn không tha thứ cho ai, cũng có thể lựa chọn người xứng đáng để con thích, bất kể con như thế nào, ba đều ở đây dõi theo con.”

“Mẹ và bà nội đều sẽ dõi theo con, Sầm Lý, ba muốn con mở to mắt nhìn thế giới này, con phải học cách nhìn về phía trước.”

“Mọi người đều yêu con, người khác có tình yêu, con cũng không hề thiếu.”

Sầm Lý nhớ tới lần Sầm Thanh Dương dẫn cậu đi xem bầu trời sao. Cậu đứng dưới sao, như có thể giơ tay là chạm tới, cậu hỏi Sầm Thanh Dương: “Con có thể có được nó không?” Sầm Thanh Dương ôm cậu, ôn nhu nói: “Tiểu Lý, nó không thuộc về bất kỳ ai, nhưng nếu con muốn, nó chính là của con.”

Sầm Lý cảm thấy lạnh lẽo, Sầm Thanh Dương nhẹ nhàng vỗ mặt cậu, Sầm Lý mới biết mình đang khóc.

Cậu qua loa lau nước mắt, khẽ nói: “Đến giờ rồi, con đi đây.”

Sầm Thanh Dương nói: “Lần sau con bé tìm đến con, con bảo nó tới đây, con với nó cùng tới.”

Sầm Lý gạt đầu, nhìn Sầm Thanh Dương, đứng dậy ra ngoài, tay chạm đến tay nắm cửa, cậu nghe tiếng Sầm Thanh Dương khẽ gọi: “Tiểu Lý.”

Sầm Lý quay đầu nhìn ông.

Sầm Thanh Dương hơn bốn mươi tuổi khéo mắt tinh tế đã có nếp nhăn, những vết nhăn thoạt nhìn vừa tang thương nhưng rất đối dịu dàng.

Ông yên ổn ngồi đó, cười với Sầm Lý: “Phải làm người lương thiện.”

Sầm Lý rút cuộc không nhịn được, cậu che miệng, nước mắt từng giọt lăn xuống.

Cậu cảm thấy một trận khổ sở kinh tâm, giống như đáy lòng nổi gió, nhưng còn có ánh sáng quét qua, sáng sủa con người Sầm Lý. Cậu nhìn Sầm Thanh Dương, khẽ gạt đầu, sau đó không quay đầu rời đi.

Bên ngoài dương quang trải rộng, cổng lớn sau lưng chậm rãi đóng lại, Sầm Lý ngẩng đầu, trông thấy Tống Hành Kha đứng dưới tán cây.

Người đàn ông thấy cậu, cong khóe môi, bước nhanh tới.

Ánh mặt trời sau lưng anh như sưởi ấm mọi thứ, Tống Hành Kha vẫn thế, từng bước bước đến gần Sầm Lý, tiến vào lồng ngực cậu, ghép vào trái tim khuyết một mảnh của Sầm Lý.

Hô hấp Sầm Lý nháy mắt trở nên nhẹ nhàng, giống như sợ làm tan vỡ tình yêu trước mắt.

Đó là mối tình đầu đánh mất nhưng tìm lại được của cậu, ánh sáng chói lòa, vượt qua sáu năm tròn, mạnh mẽ, mãnh liệt lấp đầy linh hồn cậu.

7. Chương 7

Edit: Dun, đã beta

7

“Sao anh lại đến đây?” Sầm Lý hỏi Tống Hành Kha.

Tống Hành Kha hơi chột dạ cười cười, đáp: “Anh đoán em muốn về tìm người quen ở A thị.” Nói xong, lại có chút không yên hỏi: “Em không trách anh đó chứ?”

Sầm Lý cố tình nhấn mặt dọa anh: “Vậy sao trước đây anh không đi tìm em thế này hả?”

Tống Hành Kha bất đắc dĩ cười cười, nói: “Cục cưng, anh đâu có lợi hại đến mức lục tung cả nước lên tìm em, chỉ biết tìm ở A thị thôi.”

Trái tim Sầm Lý đập rất nhanh, cậu ra sức mím môi, nhưng tâm tình lại nhảy nhót như có một đoàn tàu chạy thật nhanh đâm vào lồng cậu.

Sầm Lý bèn giang hai tay, đột nhiên nhào vào lòng Tống Hành Kha, găt gao ôm lấy anh.

Tống Hành Kha bị cậu làm kinh ngạc, ban đầu chân tay luống cuống không biết nên làm gì, một lúc sau mới phản ứng lại, do dự ôm lấy Sầm Lý, khẽ giọng hỏi cậu: “Làm sao vậy?”

“Tống Hành Kha.” Thanh âm Sầm Lý rầu rĩ phát ra từ lồng ngực Tống Hành Kha, “Anh yêu em sao?”

Tống Hành Kha cười lên vài tiếng, Sầm Lý thậm chí có thể cảm nhận lồng ngực rung động của Tống Hành Kha, giống như lồng ngực cậu, trái tim cứ vang lên thành thịch.

“Đương nhiên rồi.” Tống Hành Kha nói, “Đương nhiên rồi, Sầm Lý, em không biết anh yêu em nhiều cỡ

nào.”

Sầm Lý nhắm mắt lại, gương mặt cọ cọ trên áo sơ mi của Tống Hành Kha, nhỏ giọng nói: “Em cũng vậy.”

Sầm Lý mất thời gian cả một buổi chiều, cùng Tống Hành Kha giải thích toàn bộ sự tình.

Tống Hành Kha không nói lời nào, Sầm Lý bật cười: “Anh không cần nhìn em như vậy Tống Hành Kha, em không có gì phải đồng cảm cả, ba em nói rất đúng, người khác có, thật ra em cũng có.”

Tống Hành Kha ôm lấy cậu: “Anh sẽ cho em có càng nhiều.”

Căn nhà của Sầm Lý ở A thị đã bán rồi, Tống Hành Kha dẫn cậu đến nhà anh trước đây.

Trước khi anh tới đã nghĩ tới việc này, sớm gọi người đến dọn dẹp sạch sẽ, Sầm Lý nhìn nhìn, nhỏ giọng nói thầm một câu: “Chủ nghĩa tư bản gian ác.”

Tống Hành Kha cười cậu: “Là bạn trai em, anh có nghĩa vụ nhắc nhở em, bây giờ em ở cùng với anh đều trở thành giai cấp tư sản.”

“Em là người vô sản.” Sầm Lý sửa lại, “Chỉ ăn cỏ chủ nghĩa xã hội, không ăn mạ chủ nghĩa tư bản.”

Nói xong tự bị chọc cười haha.

Tống Hành Kha ôm cậu ngồi trên sofa, nói: “Trước đây anh đã tượng tưởng cảnh này rất nhiều lần.”

Sầm Lý nhắm mắt lại nói: “Vậy chúc mừng anh tưởng tượng thành công rồi.”

Tống Hành Kha bị cậu nói lại ghen lời, chắc chắn một tiếng bóp bóp khuôn mặt cậu.

Tiếng chuông cửa vang lên, Tống Hành Kha nhíu mày: “Ai tới giờ này vậy?”

Anh đứng dậy đi mở cửa, bản mặt Giang Luật hiện ra, thấy Tống Hành Kha ra mở cửa, trên mặt tươi cười mới được một nửa, Tống Hành Kha liền đem cửa rầm một tiếng đóng lại.

Sầm Lý tò mò: “Ai vậy?”

“Chó đi lạc.” Tống Hành Kha không thèm để ý.

Tiếng gõ cửa ngày càng lớn, Sầm Lý buồn cười: “Chớ đi lạc có thể gõ cửa hả?”

Tổng Hành Kha chỉ có thể xoay người mở cửa lần nữa, Giang Luật cầm phần đẩy cửa đi vào nhà, lớn tiếng nói: “Anh có bệnh hả Tổng Hành Kha?”

Vừa bước vào liền thấy Sầm Lý ở phòng khách, đứng hình tại chỗ, ngượng ngùng cười ngây ngô hai tiếng bắt đầu lựa lời nói: “Ai nha, chào chị dâu!”

Sầm Lý xấu hổ muốn chui xuống đất, Tổng Hành Kha ngấm ngầm gạt đầu tán thành, còn giả bộ đá chân Giang Luật một cái, hỏi: “Cậu đến làm gì?”

“Không phải vì em nghe tin anh quay về A thị sao! Em còn chưa tới nơi, đã nghĩ đi cọ vài bữa cơm, ai biết anh chạy xa như vậy để đi yêu đương đâu...”

Sầm Lý phì cười: “Vậy cậu ăn cơm chưa?”

“Chưa á!” Giang Luật sờ bụng, “Bác sĩ Sầm làm cơm cho tụi tôi ăn hả?”

Tổng Hành Kha trừng mắt liếc Giang Luật, vừa định bảo dám sai vợ tôi nấu cơm cho cậu ăn, cậu nghĩ hay nhỉ, chợt nghe Sầm Lý vui vẻ đồng ý: “Được, chỗ này có đồ ăn không?”

“Không có.” Tổng Hành Kha nhìn thoáng quá Giang Luật, lấy tiền trong ví ra đưa hắn, mặt không biểu tình nói: “Ba giây, cút.”

Giang Luật phi thường phần khởi đoạt lấy tiền hôn hôn, rất nhanh nói với Sầm Lý: “Sầm bác sĩ, lần sau ăn cơm anh làm nha! Tôi đi trước!” Nói xong liền nhanh như chớp bỏ chạy.

Sầm Lý giương mắt ngăn người.

Tổng Hành Kha ghét bỏ nhìn bóng lưng Giang Luật, giải thích với Sầm Lý: “Nó là em họ anh, ăn chơi không nghề nghiệp, chỉ biết đòi tiền, em cũng không nên thân cận với nó quá.”

“Cậu ta là bạn của anh, sao em thân cận với người ta được!” Sầm Lý giương mi nhìn Tổng Hành Kha.

Tổng Hành Kha chưa lẽ nhìn cậu: “Em còn nói làm cơm cho nó ăn, anh còn chưa được ăn.”

Sầm Lý đôi mắt vui vẻ cong lên: “Tổng Hành Kha, trông anh mày rậm mắt to sao lại như con gái bunn xin quá vậy.”

“Anh bunn xin vậy đó.” Tống Hành Kha nũng nịu ôm lấy cậu, “Em chỉ được nấu cơm cho anh ăn thôi.”

Sầm Lý tựa vào vai anh, cười nói: “Được.”

Tống Hành Kha nhất định muốn cùng cậu đi mua đồ ăn. Cậu ấnnày sống hơn hai mươi năm, vẫn là lần đầu hạ phầnn đi chợ mua rau, nhìn cái gì cũng mới mẻ, cái này cũng mua cái kia cũng mua, căn bản không hỏi Sầm Lý có nấu được không, Sầm Lý bị anh ép tức đau cả đầu, đem xe đẩy nhét vào tay anh, lạnh lùng nhìn nói: “Tí nữa anh tự xách về.”

“Được.” Tống Hành Kha khôn ngoan đáp, “Đương nhiên không để Sầm Lý cục cưng nhà chúng ta xách rồi.”

Sầm Lý bị từ ngữ Tống Hành Kha dùng làm ngứa ngáy hết cả lên: “Tống Hành Kha, em đã hơn hai mươi rồi.”

“Sầm Lý nhà chúng ta tám mươi tuổi vẫn là cục cưng của anh.” Tống Hành Kha tay trái tay phải cầm hai quả cà, thành thật nói.

Anh không biết chọn trái nào chứ gì, Sầm Lý nghĩ. Thế nhưng nhìn Tống Hành Kha tay cầm hai trái cà ướt nước, cảm giác một sự kiên định rất vi diệu, loại kiên định này khiến nội tâm Sầm Lý phình lên chua xót, cậu cảm thấy mình như bước lên lục địa vào những năm 1900, hoảng hốt mờ mịt, lại rất có sức hút.

Sầm Lý lấy lại trái cà trong tay anh, nhìn một chút, trả một trái về chỗ cũ, đưa một trái cho Tống Hành Kha, nghiêm túc phổ cập giáo dục: “Mua trái này, trái kia già rồi.”

Tống Hành Kha cầm trái cà, thành thật khen ngợi: “Bác sĩ Sầm, em lợi hại ghê.”

Bác gái đứng bên cạnh như gặp kẻ ngốc nhìn nhìn Tống Hành Kha, Sầm Lý bẽ mặt, vội vàng kéo anh rời đi.

Sầm Lý không khoác lác, cậu nói với Tống Hành Kha mình nấu ăn ngon, thì thật sự là nấu ăn ngon.

Miếng đầu tiên cắn xuống, bụng dạ Tống Hành Kha đã khua chiêng mua trống muốn cưới Sầm Lý về nhà. Trên mặt không thể hiện ra, nhưng không khỏi lộ nóng quanh tròng, tự hỏi bản thân tu được vận cứt chó gì vậy, có vợ đẹp người đẹp nết, nấu cơm còn ngon.

Sầm Lý nhìn anh không nói lời nào, có chút nghi hoặc: “Làm sao vậy? Không ngon sao?”

Tống Hành Kha vừa nuốt một miếng cơm, nói: “Chúng ta kết hôn đi.”

Sầm Lý sửng sốt một hồi, sau đó cười lên: “Nè, có cần khoa trương vậy không?”

Tổng Hành Kha gật đầu, thành thật nói: “Anh hiện tại, lập tức, muốn cưới em về nhà.”

“Sao không phải em cưới anh vậy?” Sầm Lý liếc mắt nhìn anh.

Tổng Hành Kha sáng mắt lên: “Em đồng ý lấy anh hả? Hiện tại anh có thể gả cho em, chồng ơi!”

Sầm Lý bị anh da mặt dày làm choáng váng: “Tổng Hành Kha, trước kia anh không có như vậy?”

“Không phải đều do bị em bức sao?” Tổng Hành Kha nói, “Sầm Lý nhà ta ưu tú như vậy, anh phải nhanh nhanh hạ thủ, bị người khác bắt đi anh lỗ vốn mất.”

Sầm Lý gấp cà vào bát Tổng Hành Kha, cười cười: “Mẹ anh thì sao, Tổng Hành Kha, mẹ anh nghĩ thế nào?”

“Không cần quan tâm bà ấy.” Tổng Hành Kha ăn cà, nói: “Bà ấy trước kia không quan tâm anh, mọi chuyện từ giờ trở đi, ý kiến của bà ấy với anh mà nói không có giá trị, ba mẹ anh li hôn rồi, ba anh không để ý những chuyện này, em đừng sợ.”

“Em muốn cùng anh quang minh chính đại ở bên nhau.” Sầm Lý nhẹ giọng nói, “Em không muốn anh bị ba mẹ hiểu lầm, Tổng Hành Kha, em không thể để anh chịu ủy khuất.”

“Chịu ủy khuất là em mà.” Tổng Hành Kha dịu dàng nhìn cậu, “Sầm Lý, em chỉ cần nhìn anh là được rồi, những chuyện còn lại, để anh giải quyết, được không?”

Sầm Lý ngẩn ngơ nhìn Tổng Hành Kha, một lúc sau, cậu nói: “Được.”

8. Chương 8

Edit: Dun, đã beta

8

Ăn cơm xong, Tổng Hành Kha rửa chén, Sầm Lý ngồi trên sofa nhận điện thoại của Lâm Phong.

Lâm Phong nói, bệnh tim của lão Chu có vấn đề, hôm nay nhập viện, vài ngày nữa sẽ phẫu thuật, hỏi cậu khi nào quay về.

Sầm Lý có chút lo lắng, suy nghĩ nói, ngày mai quay về.

Tổng Hành Kha vừa lúc từ phòng bếp đi ra nghe được, tay ướt nhẹp nước, nhìn Sầm Lý cúp máy, liền nói: “Ngày mai về sao?”

Sầm Lý gật gật đầu, lấy giấy lau khô tay anh, nói: “Em có người thầy bị bệnh, phải về xem sao.”

“Người thầy này đối với em tốt không?” Tổng Hành Kha hỏi.

Sầm Lý nghĩ một chút, nói: “Tốt, là người đối xử tốt nhất với em hồi đại học, nếu không có ông ấy, em chắc không vào được Nhị viện.”

“Vậy phải đi xem xem.” Tổng Hành Kha ôm Sầm Lý trong ngực, “Anh đi với em.”

Tổng Hành Kha dường như rất thích động tác này, Sầm Lý nghĩ, quả thực so với cậu còn không đủ cảm giác an toàn hơn, cậu ngoan ngoãn tựa vào ngực anh, cười nói: “Anh đi làm gì? Thầy còn không biết anh.”

“Anh đi cảm ơn thầy đã đối tốt với Sầm Lý nhà chúng ta, biến Sầm Lý nhà ta ưu tú như thế này.” Tổng Hành Kha nhẹ giọng nói, “Mỗi một người đối tốt với em, anh đều rất cảm kích.”

Từ lúc cùng một chỗ với Tổng Hành Kha, Sầm Lý cảm thấy mình yếu đuối hơn rất nhiều, hơn hai mươi tuổi bỗng chốc trở lại mười tuổi.

Cậu có thể cảm nhận được tình yêu mãnh liệt của Tổng Hành Kha, tựa như lửa trại cùng sao trời ngày hè, như ánh trăng và tinh hà trải dài trên núi, không ngừng khiến Sầm Lý một lần nữa triệt để rung động, được Tổng Hành Kha yêu thương, Sầm Lý như con mèo nhỏ được sủng mà kiêu, lúc nào cũng muốn ở trước mặt Tổng Hành Kha vươn người, lộ ra cái bụng nhỏ.

Sầm Lý nhắm mắt lại, trong lòng thở dài.

Lần đầu tiên cậu nhận ra, thì ra cậu cần yêu thương và quan tâm đến như vậy. Cậu không phải không để ý, cậu cần rất nhiều rất nhiều tình yêu, đến lấp đầy nội tâm yếu ớt cùng căn cỗi.

Sầm Lý cười Tổng Hành Kha: “Miệng lưỡi trơn tru.”

Tổng Hành Kha không để ý, cúi đầu hôn hôn đỉnh đầu cậu.

Buổi tối, Tổng Hành Kha ở chung phòng với Sầm Lý, ngủ chung một giường.

Sầm Lý dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết người này có ý đồ.

Phòng khách và phòng bếp đều được dọn dẹp, phòng ngủ lại chỉ có một, ánh mắt Tống Hành Kha vô tội, đã tâm lại thể hiện rõ.

“Anh ngủ ở sofa.” Sầm Lý bình tĩnh nói.

“Đừng mà cục cưng.” Tống Hành Kha chen vào cửa, ôm cổ Sầm Lý, “Anh cái gì cũng không làm, anh muốn ngủ cùng em.”

Sầm Lý cười nhạo: “Anh nhịn được?”

Tống Hành Kha kiên cường chính trực nghiêm túc: “Cái gì nhịn được không nhịn được chứ, em không đồng ý, anh chắc chắn sẽ không chạm vào em.”

Sầm Lý lưỡng lự nhìn nhìn anh, nói: “Cũng không phải không muốn, chỉ là...”

Tống Hành Kha vỗ vỗ đầu cậu, nói: “Anh biết mà, Tiểu Lý, em không cần áp lực, anh hy vọng mỗi ngày em cùng anh đều có thể vui vẻ, chúng ta còn cả một đời.”

Sầm Lý bị anh dỗ đến choáng váng, sau khi ngoan ngoãn bị gạt lên giường, mới biết được những lời dàng hoàng trước đó đều vụt đi.

Tắt đèn xong, tay Tống Hành Kha lén lút giữ chặt cậu, sau đó nhỏ giọng nói: “Anh có thể hôn em một chút không?”

Rèm cửa sổ trong phòng không kéo lại, Sầm Lý qua một lớp ánh trăng buồn rầu nhìn Tống Hành Kha, đôi mắt anh như bị nhuộm bạc, sáng trong như pha lê.

Khiến Sầm Lý bị mê hoặc, tiến đến nhẹ nhàng hôn anh.

Môi cậu có hơi lạnh, môi Tống Hành Kha lại rất nóng.

Sầm Lý cảm nhận nhiệt độ kia, tựa hồ như thấm qua làn môi, qua da thịt, một đường thẳng đi vào tim cậu.

Máu cậu nóng lên, đại não nóng lên, hô hấp cũng nóng lên.

Gần như làm cậu thần trí mơ hồ.

Tống Hành Kha ngẩn người, rất nhanh liền đảo khách thành chủ, lúc Sầm Lý muốn tách ra, Tống Hành Kha giữ gáy cậu kéo sát về phía mình.

Anh lật người đặt Sầm Lý xuống dưới thân, đầu lưỡi không thành thật liếm môi Sầm Lý, động tác mang ý tứ tình dục khiến Sầm Lý không được tự nhiên muốn giãy giụa.

Tổng Hành Kha mới không cho cậu cơ hội.

Tổng Hành Kha như một lữ khách sắp chết khát, mà Sầm Lý là ốc đảo nhỏ giữa sa mạc mênh mông.

Lý trí Sầm Lý rất nhanh hòa tan theo môi hôn kịch liệt, Tổng Hành Kha không biết lúc nào đã mò tay vào áo sờ đến ngực cậu, Sầm Lý phản ứng nhanh chóng né tránh.

Tổng Hành Kha hiểu ý cậu, dán lên cổ Sầm Lý nói: “Đừng sợ, yên tâm đi.”

Sầm Lý đỏ mặt đẩy Tổng Hành Kha ra, Tổng Hành Kha thuận thế nằm xuống, kéo Sầm Lý vào ngực, cười cợt cạo tóc Sầm Lý: “Ngủ đi, anh ôm em.”

Ngày hôm sau, hai người trở về A thị.

Sầm Lý tối hôm qua ngủ rất ngon giấc, Tổng Hành Kha ôm cậu vừa ấm áp vừa kiên định, cậu làm tổ ở bên trong, Tổng Hành Kha như bốn bức tường thành vững chãi, đem người vững vàng bảo vệ bên trong. Sầm Lý thói quen một mình một người, cũng có thói quen đóng vai người bảo vệ, cảm giác che chở này làm cậu vừa mới lạ vừa tham luyến.

Cậu không về nhà, cùng Tổng Hành Kha trực tiếp đến bệnh viện.

Lâm Phong ở bệnh viện chờ cậu, nhìn thấy Tổng Hành Kha, y có chút phức tạp gật đầu. Tổng Hành Kha mặt không biến sắc, cũng cười hướng y gật đầu.

Sầm Lý xấu hổ tay chân vụng về, Lâm Phong tìm cơ hội lén lút hỏi cậu: “Tiểu Lý, cậu ta thật sự là... bạn trai cậu?”

Sầm Lý có phần đau đầu. Cậu vẫn luôn nói với Lâm Phong mình độc thân, cho nên nhất thời không biết giải thích quan hệ với Tổng Hành Kha là thế nào, đành bất chấp nói: “Đúng vậy.”

Lâm Phong liếc nhìn Tổng Hành Kha đứng sau bọn họ, thở dài, nói: “Chỉ cần cậu vui vẻ.” Nghĩ nghĩ, y còn nói: “Anh và thầy đều muốn như vậy, cậu biết đấy, Tiểu Lý.”

Sầm Lý gật gật đầu, vỗ vỗ cánh tay y.

Lão Chu đã hơn 50 tuổi, bệnh tim tái phát, chẳng qua lần này nghiêm trọng hơn, phải làm tiểu phẫu, nhưng may mắn không phải vấn đề quá lớn.

Non nửa bệnh viện đều là học trò của mình gửi đến, lão Chu ở trong này như cá gặp nước, lúc Sầm Lý bước vào, ông đang nằm trên giường ăn táo.

Tổng Hành Kha ở ngoài chờ cậu, Lâm Phong còn có công việc, anh cùng Lâm Phong ra cổng, sau đó một mình quay lại.

Lão Chu trông thấy cậu, tũm tũm từ đầu giường cầm tới một trái táo, nói: “Về rồi?”

Sầm Lý đến nhận, hỏi ông: “Lần này cũng không có vấn đề gì chứ ạ?”

“Haiz, các cậu đều như vậy đấy, không phải đều nói không có vấn đề gì sao, còn phải tự đến hỏi thầy mới yên tâm.” Lão Chu khoát khoát tay, “Không sao, không chết được.”

Sầm Lý mê tín, cậu cau mày, nghiêm túc nói: “Cái gì mà chết hay không chết.”

Lão Chu hiểu rõ tính cách học trò mình, nhanh chóng xùy xùy xùy, nói: “Được rồi... Ai nha, thanh niên ngày nay sao mê tín thế...”

Sầm Lý khẽ đánh chặn ông một cái, ông lập tức nói sang chuyện khác: “Được rồi, không nói thầy nữa. Thầy nghe Tiểu Phong nói, con có người yêu rồi hả? Tiểu tử thú đó nói đúng một câu, sau đó hỏi cũng không chịu nói nữa... Con bé kia thế nào? Tính tình cáu kỉnh này của con làm khổ con bé rồi...”

Sầm Lý nghe ông dong dài, suy nghĩ một chút, khẽ nói: “Thầy, không phải con gái.”

Lão Chu cũng sững sốt: “Không phải con gái?”

“Là một người đàn ông.” Sầm Lý cười cười: “Anh ấy đang ở ngoài.”

“Ồ ồ, đàn ông.” Lão Chu còn chưa phản ứng lại, một lúc sau, mới kinh ngạc nhìn Sầm Lý.

Sầm Lý gật gật đầu, cậu buông xuống trái táo đang ăn dở, hậu tri hậu giác nói: “Cũng rất tốt, không gây họa cho con gái nhà người ta.”

Trọng điểm của lão Chu luôn ngoài dự tính, Sầm Lý cũng quen rồi. Thấy nước biển gần hết, Sầm Lý nhấn chuông gọi y tá đến đổi.

Sau khi y tá vào phòng nhìn Sầm Lý, cười một cái, nói: “Bác sĩ Sầm, người cửa có người đứng chờ, hai người quen biết sao?”

Sầm Lý nhìn lão Chu, lão Chu bĩu môi.

Sau khi y tá ra ngoài, lão Chu hỏi: “Ba con biết chưa? Không mắng chứ?” Nói xong, lại suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Tính cách ba con như thế, chắc chắn sẽ không mắng con.”

Sầm Lý gật gật đầu nói: “Biết rồi, con đã về nói với ông ấy.”

Lão Chu thở dài nói: “Nếu như ba con nuôi lớn con, không biết còn nuông chiều thành cái dạng gì. Trong mắt ông ấy, con muốn ăn cơm thì cũng phải ăn cơm ngon nhất.”

Sầm Lý bị ông chọc cười.

Thật ra quan hệ của lão Chu và Sầm Thanh Dương tốt lắm. Mấy năm trước, bà nội cậu bệnh, lão Chu giúp đỡ rất nhiều, cũng biết chuyện trong nhà Sầm Lý, vì vậy muốn gặp ba của Sầm Lý.

Hai người lần đầu gặp đã quen thân, Sầm Lý lần đầu tiên đứng trước mặt ba mà bị gạt qua một bên.

Sau đó lão Chu còn tới A thị mấy lần, đi gặp Sầm Thanh Dương, cùng ông nói về chuyện Sầm Lý hiện tại.

Ông vì Sầm Lý làm rất nhiều chuyện, lão Chu không nói, nhưng Sầm Lý đều biết —— trong thâm tâm ông xem Sầm Lý như con trai.

Sầm Lý nghĩ, bản thân mình rốt cuộc có bao nhiêu may mắn, mới có thể gặp được nhiều người như vậy, bọn họ đều nguyện ý đưa tay nắm lấy tay cậu, cậu mới có thể từ vùng bùn giầy giụa ngoi lên.

Cậu có vô số lý do oán hận thế giới này, trốn tránh hiện thực, cậu có thể lựa chọn rơi xuống, không ai có thể trách cậu.

Nhưng những người này đều lo lắng chờ đợi cậu trên bờ, hướng đến cậu kêu gào, những bàn tay vươn ra, vì thế cậu đành phải ngoi lên, thất tha thất thểu theo sát sau họ, đuổi theo họ, từng bước hướng đến tương lai.

Tương lai sẽ có rất nhiều điều tốt đẹp.

9. Chương 9

Edit: Dun, đã beta

Sầm Lý bồi lão Chu trò chuyện một lát, lại nhớ đến Tống Hành Kha còn đứng ngoài cửa. Lão Chu nhận táo Sầm Lý đã gọt, nâng cầm nói: “Gọi vào đi, thầy xem người giúp con.”

Sầm Lý bất đắc dĩ: “Có gì tốt mà xem chứ, con còn có thể bị lừa sao?”

“Không nói được.” Lão Chu cao thấp đánh giá cậu, “Da dễ phẩn nộn, không lừa con thì lừa ai?”

“Thầy ăn táo đi.” Sầm Lý mặt không biểu tình ra mở cửa cho Tống Hành Kha.

Tống Hành Kha bước vào lễ phép chào một tiếng: “Chào thầy ạ.”

Lão Chu thấy anh cứ không vừa mắt thế nào, liền bĩu môi nói: “Tôi cũng không phải thầy của cậu.”

“Thầy là thầy của Tiểu Lý, chính là thầy của con.” Tống Hành Kha không để tâm.

Sầm Lý chột chột lão Chu, nói: “Được rồi nha thầy.”

“Chắc chắc chắc!” Lão Chu tức giận, “Nhìn con bảo vệ nó kìa, thầy đâu có ăn thịt nó.” Nói xong, lại nhìn nhìn Tống Hành Kha, nói với Sầm Lý: “Con ra ngoài đi, thầy nói chuyện với nó.”

Sầm Lý có hơi luống cuống: “Làm gì vậy thầy, cho thầy xem người rồi còn chưa được sao?”

Tống Hành Kha vỗ vỗ bàn tay cậu nói: “Không sao, em chờ anh một lát.”

Sầm Lý nhìn lão Chu, lão Chu dời mắt, chuyên tâm ăn táo trên tay, không thềm nghe cậu nói. Cậu đành thả tay Tống Hành Kha, đẩy cửa đi ra ngoài.

Mới vừa đụng đến cửa, chợt nghe lão Chu sau lưng hô: “Đừng nghe lên đó!”

Sầm Lý tức đến đau đầu, không thềm để ý ông, đóng cửa lại.

Cậu đứng ngoài cửa nghĩ vớ vẩn, không biết lão Chu sẽ nói gì với Tống Hành Kha.

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy còn có thể nói cái gì chứ, đơn giản là nói với Tống Hành Kha cậu có bao nhiêu không dễ dàng, khuyên anh đối xử tốt với mình. Sầm Lý thật ra không quá lo lắng, lão Chu chưa bao giờ can thiệp quyết định của cậu.

Lão Chu muốn khuyên nhủ cậu, cậu không đồng ý, lão Chu sẽ không nhắc lại nữa. Bà nội đến cuối cùng, không thể trị hết bệnh, muốn Sầm Lý đưa về nhà, lão Chu không đồng ý, Sầm Lý cần rằng cho bà nội xuất viện, ông cũng không khuyên nữa.

Sầm Lý vẫn luôn không nghe lời, có lúc cậu không biết lão Chu vì sao lại yêu thương cậu, nhiều năm như vậy xem cậu là con trai.

Lúc bà nội qua đời, chỉ có lão Chu, Lâm Phong và chị Giai Giai đến bồi cậu. Không có tang lễ, không có phúng viếng, chỉ qua loa hỏa táng cho xong chuyện.

Nhưng đó là lần đầu tiên có người kéo cậu ra khỏi bùn lầy, cậu nhìn bốn phía, đột nhiên không còn thấy mịt mù nữa.

Lúc Tống Hành Kha đi ra, sắc mặt không có gì thay đổi, Sầm Lý nhìn anh, cũng không nói chuyện, chào lão Chu một tiếng liền cùng Tống Hành Kha ra khỏi bệnh viện.

Tống Hành Kha không nhin được trước: “Em không hỏi bọn anh nói chuyện gì sao?”

“Có gì hay mà hỏi.” Sầm Lý cười, “Dùng ngón chân nghĩ cũng đoán được.”

“Em không sợ anh bị mắng hả?” Tống Hành Kha giả bộ tức giận.

“Mắng anh hai câu thì sao?” Sầm Lý không sợ, “Sao nào? Anh muốn mắng lại em?”

Tống Hành Kha ngậm miệng.

Sầm Lý ban đầu định gọi taxi về nhà, Tống Hành Kha đâu chịu, thế nào cũng phải đưa cậu về, cậu liền cười Tống Hành Kha: “Tống tổng, sao anh rảnh thế? Không cần công ty nữa à?”

“Công ty đâu có quan trọng bằng bạn trai anh.” Tống Hành Kha không biết xấu hổ, “Chỉ cần em nói một tiếng, anh đem công ty tặng cho em cũng được.”

“Em không thèm.” Sầm Lý nói, “Em không biết quản lí, giao cho em ba ngày thôi là phá sản.”

“Phá sản thì phá sản, nhà chúng ta không chỉ có một cái, tặng em chơi.”

Sầm Lý nghe Tống Hành Kha nói sảng, nói địa chỉ xong liền nhắm mắt lại, không nói chuyện với anh nữa.

Chờ lúc cậu tỉnh dậy, trời đã tối. Điều hòa trong xe rất vừa, xung quanh tối đen một mảng.

Lưng ghế được ngã xuống, trên người đắp áo vest của Tống Hành Kha, Tống Hành Kha đeo mắt kiếng ngồi một bên mở máy tính xử lý công việc, chỉ mặc mỗi áo sơ mi.

Thấy cậu tỉnh ngủ, Tống Hành Kha tháo mắt kiếng, ép ép tóc mai đang vểnh lên, cười nói: “Không biết còn tưởng em mấy ngày mấy đêm không ngủ đó, sao ngủ sâu thế, hả?”

“Sao anh không gọi em.” Sầm Lý dụi mắt, “Trời tối rồi, có đói bụng không?”

“Nhìn em ngủ ngon như vậy, xuống xe đi, chúng ta đến nhà rồi.” Tống Hành Kha nhận áo vest trên người cậu, cùng Sầm Lý xuống xe.

Tống Hành Kha lần đầu tiên đến nhà Sầm Lý.

Căn nhà có hơi cũ, nhưng rất sạch sẽ. Đây là căn nhà Sầm Lý và bà nội vừa rời A thị liền thuê, sau khi bà nội qua đời, chủ nhà muốn bán, Sầm Lý không muốn chuyển nhà, bấm ngón tay nhắm tính tiền trả tiền mua luôn.

Tống Hành Kha nhìn di ảnh bà nội, trầm mặc một hồi, hỏi Sầm Lý: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Sầm Lý nghĩ nghĩ nói: “Em đến A thị ba năm, bà không muốn ở trong bệnh viện nữa, em liền đưa bà về.”

“Em cứ như vậy một mình đưa bà đi chữa bệnh? Em còn chưa từng đến A thị...” Thanh âm Tống Hành Kha trầm xuống, đau lòng muốn chết.

Sầm Lý cười: “Hồi bé em sống ở A thị, sau này vì chuyện của ba, mới đến C thị.”

Tống Hành Kha không nói chuyện, anh nhận nhang Sầm Lý đưa qua, kính cẩn thắp lên lư hương trước di ảnh bà nội.

Anh không dám nghĩ Sầm Lý mười bảy mười tám tuổi khi đó làm sao đưa một người bệnh đến chữa bệnh và sinh sống ở một thành phố xa lạ.

Nhưng cậu vẫn trở nên ưu tú như vậy, thi vào trường y tốt nhất A thị, không hề bị khó khăn của cuộc sống đánh gậy, giống như một cây bạch dương kiên cường mọc giữa sa mạc hoang vu, sống trong bão cát không quên lớn lên.

Sầm Lý thấy anh không nói lời nào, liền vỗ vỗ lưng anh, nói: “Anh đừng khó chịu, em một chút không mệt, bây giờ còn có anh rồi.”

Tống Hành Kha nghe Sầm Lý dỗ anh, thấp giọng nói: “Sao lại không mệt, Sầm Lý, anh hối hận rồi.”

“Nếu như năm đó anh...”

“Không có nếu như, Tống Hành Kha.” Sầm Lý ngắt lời anh, “Mọi thứ đều vừa tốt.”

“Xác suất chuyện tốt đẹp và chuyện tồi tệ xảy ra là như nhau, anh đừng nói nếu như —— nếu như lúc đó chúng ta vẫn ở bên nhau, có lẽ em sẽ không là em của hiện tại, anh cũng không phải anh của bây giờ.”

“Chúng ta không thể nghĩ như vậy, Tống Hành Kha, cho tới bây giờ em chưa từng hối hận.”

Sầm Lý nháy mắt lòng dạ sáng sủa.

Cậu đột nhiên hiểu tất cả những lời của Sầm Thanh Dương, Sầm Thanh Dương nói, ba làm việc này, nguyện ý gánh vác hậu quả thay con bé, dù là công bằng, hay không công bằng.

Sầm Lý nghĩ, đúng vậy, khoảnh khắc cậu lựa chọn rời xa Tống Hành Kha, cũng bị ép buộc chấp nhận kết cục mãi mãi mất đi anh.

Mà tất cả mọi thứ hiện tại, đều là món quà ông trời ban tặng cậu. Bởi thường gian khổ hơn hai mươi năm của cậu.

Tống Hành Kha còn đứng trước mặt mình, giống như sáu năm trước nói anh yêu em, đây là chuyện tốt đẹp nhất thế giới, vĩnh viễn xứng đáng với hạnh phúc đầy nước mắt của cậu.

Tống Hành Kha lặng lẽ ôm lấy cậu, đúng như cậu nghĩ, Tống Hành Kha ghé vào tai cậu nhẹ nhàng nói: “Sầm Lý, anh yêu em.”

Sầm Lý ôm anh, nhìn di ảnh của bà nội, nhỏ giọng nói: “Em cũng vậy, Tống Hành Kha, em cũng yêu anh.”

Bà nội lưng cong cong, như đang cười với cậu, Sầm Lý cũng cười.

Tống Hành Kha hôn hôn sườn mặt cậu, ôn nhu lại kiên định.

Đồng hồ lớn lại đổ chuông, Tống Hành Kha bị dọa sợ, Sầm Lý bị anh chọc cười không ngừng.

Tống Hành Kha bất đắc dĩ: “Cái đồng hồ này nhà em... đặc biệt ghê.”

Sầm Lý phun tào: “Bà nội quý nó lắm, trước khi qua đời còn dùng ngón tay chỉ, chắc là biết em không thích, sợ em vứt đi.”

Tổng Hành Kha nhú mào, có chút đằm chiêu mở miệng: “Tiểu Lý, em có nghĩ tới không.”

“Ừ? Cái gì?” Tổng Hành Kha hỏi.

“Cái đồng hồ ấy.” Tổng Hành Kha lấy tay chỉ chỉ, “Bà nội có thể hay không để lại đồ vật cho em ở trong.”

Trong phòng nháy mắt yên tĩnh, Sầm Lý mở to hai mắt nhìn Tổng Hành Kha, lại nhìn sang đồng hồ, nói: “Không thể nào...”

“Nhìn xem xem?” Tổng Hành Kha đẩy một cái ghế tới, lấy đồng hồ xuống.

Sau khi mở ra, bọn họ thấy đằng sau đồng hồ có một bức thư.

Sầm Lý nhìn chằm chằm lá thư, đôi tay run rẩy. Tổng Hành Kha thở dài, kéo cậu đến phòng ngủ, vỗ vỗ đầu cậu, nhẹ giọng nói: “Anh ở bên ngoài chờ em.”

Nói xong, liền ra phòng khách.

Sầm Lý lặng lẽ mở thư, nhìn thấy nét chữ xinh đẹp của bà nội. Cậu nhắm mắt lại, mới tiếp tục đọc từng câu từng chữ.

“Tiểu Lý,

Không biết khi nào còn mới nhìn thấy bức thư, bà nội hy vọng sẽ không quá muộn.

Tiểu Lý nhà ta mệnh không tốt, mẹ đi sớm, ba lại bị oan. Bà nội vốn nghĩ, thật tốt quá Tiểu Lý nhà ta vẫn còn bà nội chiếu cố.

Nhưng bây giờ bà nội cũng phải bỏ con ở lại.

Bà nội nghĩ đến con, cả đêm ngủ không ngon, nghĩ bảo bố của bà chưa đến hai mươi tuổi, đã gặp phải đại bi, hỏi con làm sao chịu được?

Ông nội con qua đời sớm, bà nội và ba con sống nương tựa vào nhau, sau đó có con, nhìn con nhỏ xíu như vậy, tâm bà nội nhuyển ra, hận không thể đem mọi thứ mềm mại nhất thế giới này đều cho con.

Bà nội trải qua mọi gian khổ trong cuộc sống, thời điểm vất vả nhất, cũng từng muốn chết. Nhưng sống trên đời phải có hy vọng, bà sợ Tiểu Lý của bà mất hết hy vọng, vậy thì sống và chết còn gì khác biệt?

Nhưng con làm bà nội rất hãnh diện, cho tới bây giờ bà có thể nói, Tiểu Lý giống như một ngọn cây non, không ngừng lớn lên, có lúc bà cảm thấy, con có thể đánh bại mọi khó khăn trên thế giới này, trưởng thành như một cây đại thụ cao vút, bảo vệ người mình muốn bảo vệ, cho họ bóng mát, và họ cũng làm thế với con.

Nhưng bà không muốn thế giới làm con khó nhọc. Con thành công hay thất bại, kiên trì hay thoái lui, đều là lựa chọn của con, con trở thành người thế nào, hay không muốn chiến đấu với thế giới này nữa, đều không ảnh hưởng đến tình yêu của bà dành cho con.

Tiểu Lý, bà nội có vài lời muốn nói với con.

Bà nội hy vọng con trở thành người lương thiện, chân thành, bất luận con lựa chọn ra sao, đều phải như ba của con, không hổ thẹn.

Con sẽ có rất nhiều tình yêu, trong tương lai sẽ có ngày con tìm được người con yêu, con xem người ta như báu vật trân quý nhất thế giới này, đồng thời có được dũng khí giữ lấy.

Con sẽ bắt được hy vọng trên thế giới này ở trong tay, sẽ nguôi ngoai, sẽ cảm ơn, sẽ thỏa mãn.

Cho nên thôi nào, không cần tính toán đau khổ trước mắt, nhìn về tương lai, nhìn những phong cảnh con chưa từng thấy, mở rộng vòng tay yêu thương người khác, và được yêu.

Sầm Lý, con có thể có thứ con muốn, chỉ cần con muốn, bà nội hy vọng con có mong muốn.

Bà nội đi rồi, đem tất cả thỉnh cầu tặng cho bảo bối của bà, đừng sợ, đừng quay đầu lại nữa, Sầm Lý, nhìn về phía trước.

Bà mãi mãi yêu con.

Hạ Thanh Lan”

Sầm Lý chung quy cảm thấy, đời người thật dài.

Cậu như vượt một con sông dài, người trên bờ đi đường của họ, chưa từng nhìn cậu.

Giữa sông là một con xoáy nước.

Xoáy nước rất sâu, không ngừng cuốn trôi cậu, muốn đem cậu nhấn xuống vực thẳm. Cậu mãi giãy giụa, mỗi lúc một kiệt sức, nghĩ rằng đây là lần cuối cùng.

Cậu hâm mộ những người sinh ra đã ở trên bờ, bọn họ không biết nước sông rất sâu, chỉ mãi miết đi về phía trước.

Nhưng cũng có người bơi lên đến bờ sông.

Có người dừng lại đưa tay kéo cậu, có người ở dưới sông liều mạng đẩy cậu về phía trước, vì vậy cậu có thể bám lấy bờ sông, xoay người đi theo những người cậu lên hâm mộ.

Người dưới sông nói, phong cảnh bên đường thật đẹp, cậu phải nhìn xem.

Sầm Lý nghĩ, đúng vậy, thực sự rất đẹp.

Cậu cầm bức thư, mở cửa. Tống Hành Kha ở ngoài cửa chờ cậu, thấy cậu đi ra, liền cười lên, dang rộng tay, nói: “Bạn trai ôm ôm.”

Sầm Lý nhào tới.

Ánh đèn vàng ấm áp, thời gian như ngừng trôi.

Khi cậu vượt qua được con sông, quay đầu nhìn lại, chỉ còn dấu vết của khó khăn và những năm tháng đã đánh mất.

——Toàn văn hoàn——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-ha>